

Ofelya

Ofelya

Yazar: Cem Akaş

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Kafka Kitap Yayın Yönetmeni: Şebnem Soral Tamer

Editör: Şebnem Soral Tamer

Son Okuma: Bengü Impram

Kapak Tasarım: Mert Tamer

Sayfa Tasarım: Ceyda Çakıcı Baş

1. Baskı: Ekim 2023

ISBN: 978-625-799-490-3

© Cem Akaş, 2023

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Türkçe yayım hakkı: © Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

kafkakitap* Epsilon Yayınevi Tic. ve San. A.Ş.'nin tescilli alt markasıdır.

Baskı ve Cilt:

Optimum Basım San. Ve Tic. Ltd. Şti

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No:51/1

34295 Küçükçekmece/İstanbul

Tel : +90 212 463 71 25

Sertifika No: 41707

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.kafkakitap.com

E-posta: kafka@kafkakitap.com

Sertifika No: 49067

CEM AKAŞ

Ofelya

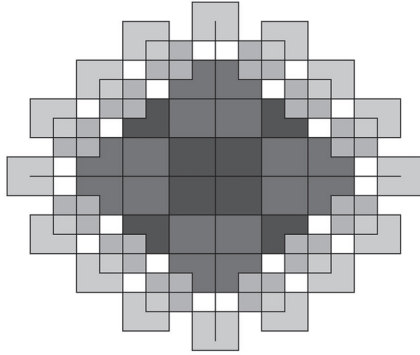
Muattar Saydam'a.

Bölümlerin Numaralandırılması Hakkında

Bu kitabın bölümleri, fraktal geometriden esinlenerek yapılandırılmıştır (bkz. “Edebiyatta Fraktal Geometrinin Kullanılması Hakkında”), bölüm numaraları da bunu yansıtacak şekilde belirlenmiştir. Örneğin “800/2/1” başlığı, 800 sözcüklük iki bölümden birincisine işaret eder; “50/128/63” ise 50 sözcüklük 128 bölümden 63’üncüsünü belirtir.

Edebiyatta Fraktal Geometrinin Kullanılması Hakkında

Kar tanelerinin biçimleri sayesinde popülerlik kazanan fraktal geometri, sürekli bölünerek sayısı artan ama küçülen formlara dayanıyor, şunun gibi:

Bu şekli oluşturma prensibi şu: Eş uzunlukta iki ana eksen çiziliyor, sonra bunlar, ana eksenlerin yarısı uzunluğunda çizgilerle iki eşit parçaya bölünüyor ve ortaya bir kare çıkıyor; ardından bu çizgiler de kendilerinin yarısı boyunda çizgilerle ikiye bölünüyor ve bu yöntem istenen sayıda tekrarlanıyor.

Bu prensibi romana uyarlamak nasıl mümkün olur diye çok uzun bir süre düşündüm. Bölümleri kısıltı kısıltı çoğaltmakta bir sorun yoktu, ama iki ana eksenini nasıl tanımlayacaktım?

Hamlet'i lisedeyken İngilizce dersinde okumuştuk, çok sevdiğim bir oyundu. Üniversite yıllarında da Tom Stoppard'ın bu

oyundan yola çıkarak yazdığı *Rosencrantz ve Guildenstern Öldü* adlı oyununu okumuş ve bayılmıştım; hem çok komikti hem de fikir çok cazipti – *Hamlet*’in akışına bağlı kalarak iki yan karakterin hikayesine odaklanıyordu Stoppard. Ben de aynı şeyi Ophelia karakteri için yapmak istiyordum – hakkı yenmiş bir karakterdi bana göre, bambaşka bir hikayesi vardı, Shakespeare’in yazdığı gibi saf ve aşkından deliren bir kadın değildi, güçlü ve akıllıydı, hedefleri vardı ama çok mücadele etmesi gerekiyordu.

Bu roman fikriyle fraktal yapı bir gün kafamda birleşti. Benim hayalimdeki Ophelia analitik bir zihne sahipti, astronomiye meraklı olduğu gibi hesaplama konusunda da iyiydi; günlük hayatında yaşadıklarını da aynı yaklaşımla analiz eden biriydi. İki ana eksenimi bulmuştum: Biri aksiyon-reaksiyon eksenine olacaktı, Ophelia’nın başından geçenleri anlatacaktım, diğeryise duygu-düşünce eksenine olacaktı, burada da Ophelia yaşadıklarını değerlendirecekti.

Bir sonraki adım, bölümlerin uzunluklarını saptamak oldu: Bir yandan bölüm sayısının çok fazla olmaması gerekiyordu, yoksa roman çok uzun olacaktı; bir yandan da bölümlerin fazla kısalmaması gerekiyordu, yoksa anlamlı ve bütünlüklü bölümler yazmak çok zorlaşacaktı. Birkaç deneme ve hesaplamadan sonra 800 sözcüklük iki ana eksen bölümüyle başlayıp 50 sözcüklük 128 bölümle bitirmeyi gözüm kesti.

Ophelia’nın inşası böyle başladı.

Ilık ve aydınlık bir bahar sabahıydı, havada yanık ot kokusu vardı. Niva Bugt'un kıyısındaki Helsingør'da yer alan Kronborg Şatosu'nda yeni bir gün başlamıştı. Danimarka Krallığı'nın sarayı olarak kullanılan şato doğrudan deniz kıyısında yapılmış olduğu için saldırıya çok açıktı ama surlar ve hendeklerle çevriliydi. Şatonun batısında, surların bitiminde kırık bir alan vardı, az ötedeysé sık, büyük bir orman başlıyordu.

Ofelya sarayda kendisine ve babası Polonius'a ayrılmış küçük kanattaki odasında, yıkanacak çamaşırları ayırıyordu. Tam sepeti kucaklamış, odadan çıkacakken Hildebrand koşar adım içeri girdi, yüzünde Ofelya'nın alışık olduğu muzip ve biraz kaba bir gülümseme vardı. En iyi iki arkadaşından biriydi Hildebrand, çok eğlenceli bir kızdı ama bazen dedikoduculuğu en yakınındakileri bile üzebiliyordu. Elleri arkasındaydı, belli ki yine bir işler çeviriyordu.

"Bil bakalım sana ne getirdim," dedi.

"Bir güvercinin orman üstünde uçup getireceği şeyleri tahmin etmek, inan senin ne getirdiğin hakkında fikir yürütmekten daha kolay," diye yanıtladı Ofelya gülerek. "Ama görüyorum ki arkanda saklıyorsun getirdiğin şeyi, demek ki Hint diyarından bir fil değil."

"Bir filin yürürken yarattığı sarsıntıya benzer bir sarsıntı yaratmaya muktedir olma ihtimali yüksek canım Ofelya," dedi Hildebrand, avına kilitlenmiş bir kedi gibi.

Ofelya, bu oyunu uzatmaya niyetlendiği belli olan arkadaşını cesaretlendirmek istemiyordu ama kısa bir süre içinde odasından

çıkamayacağı belliydi; hafif bir hayal kırıklığı ifadesinin yüzüne tırmanmasını engelleyemedi, çamaşır sepetini yere bıraktı, Hildebrand'a döndü.

"En zorlu işkence, seni en iyi tanıyanların elinden gelir," dedi gülümsemeyi ihmal etmeyerek. Hildebrand'ın keyfi kaçacak gibi oldu, "Çok oyunbozansın," diye itiraz etti Ofelya'nın suçlamasına ama ellerini arkasında saklamaktan da vazgeçti. Sağ elinde bir mektup tutuyordu. Ofelya'nın nefesi duraksadı.

"Ne kokuyor?" diye sordu. Hildebrand mektubu burnuna götürdü, biraz düşündü, sonra vereceği tepkiyi görmek için gözlerini Ofelya'ya dikti, "Galiba silhat ve lavanta karışımı," dedi.

"Hamlet!"

"Kusursuz bir okçusun Ofelyam," diyerek mektubu uzattı Hildebrand, hemen ardından da geri çekti.

"Neler yazdığını bana da okumazsan mektubu vermeyeceğimi biliyorsun herhalde?"

Ofelya gülümsedi – başına gelecekleri kestiren ve bunu çaresizce kabullenen birinin gülümsemesiydi bu. Yatağının kenarına oturdu, Hildebrand'a da oturmasını işaret etti.

"Memnuniyetle," dedi Hildebrand ve abartılı hareketlerle yatağa oturdu, mektubu Ofelya'ya uzattı, el çırpıttı. Ofelya zarfın mührünü özenle açtı, mektubu çıkardı, göz gezdirdi.

"Kuzunun kızarması bitti mi?" diye sordu Hildebrand sabırsızlıkla.

"Bahar melteminde salınan biricik kır çiçeğim," diye okumaya başladı Ofelya. Hildebrand kabarık elbisesinin eteğini düzeltmeyi bırakıp kulak kesildi.

"Soyluluğun gerekleri, yüreğin susuzluğu karşısında ne kadar da umursamaz ve acımasız. Koca bir ülkeyi yöneten irade, şahsi kaderler üzerinde neler yapmaz. Buna boyun eğmemek, Tanrı'nın arzusuna karşı çıkmakla bir değil midir sizce? Bu karanlık ve soğuk zindanda hürriyet aramanın manasızlığını tamamiyle idrak ediyorum, bu iradenin emrine uymak belki de

umulmadık bir hürriyet getirecektir diye düşünmek istiyorum, değil mi ki zindanın dışına beni o çıkarıyor. Süzgün Ofelyam, bu gece ay yükseldiğinde ışığının yüzünüze vurduğunu, gözlerinizdeki dinmeyen parıltıya eşlik edip çağıldadığını görebileyim, yüreğimi cendereye sokan gelişmeleri anlatayım, sizin şefkatli dokunuşunuz açıversin o cendereyi. Küçük kameriyeye gelerseniz ne kadar bahtiyar olacağımı söylemeye hacet yok. Her zaman, her şeyimle sizin, Hamlet.”

Ofelya mektubu okumayı bitirdiğinde iç çekti; yanakları kırmıştı, biraz serinlemek için pencereye gitti.

“Nereye gönderiliyor acaba?” diye kendi kendisine sordu Hildebrand.

“Yüreğimin sesi kulağıma bu kadar gür geliyorken bu ayrılık da nereden çıktı?” diye hayıflandı Ofelya. Mektuba bir daha göz gezdirip zarfına soktu, dolabının kapağını açtı, ufak bir kutunun içine yerleştirdi.

“Çabuk döner belki,” dedi Hildebrand ama buna o da inanmıyor gibiydi. “İstersen akşam ben de gelirim, bir ağacın arkasına saklanıp sizi dinlerim, Hamlet’in niyetini daha iyi anlarız.”

“Daha neler,” diye itiraz etti Ofelya telaşla. “Sakın böyle bir şey yapmaya kalkışma Hilde, Hamlet mahremi bana açacak, herkese değil.”

“Ben de herkes değilim,” dedi Hildebrand, sesinde bir parça kırgınlık vardı. “Sana olan sadakatim, Hamlet’in mahreminin ay ışığında nasıl da büyüdüğünü görme merakıma şüphesiz üstün gelir, hiç endişelenme.”

“Çok terbiyesizsin, hiç öyle bir ima yok mektupta,” diye kırdadı Ofelya.

“Bana öyle geldi demek ki,” dedi Hildebrand. “Eh, ben kal kayım o zaman, sen de hazırlan.”

“Neye hazırlanacakmışım?” diye sordu Ofelya, yanıtını bilmediği halde.

“Ay ışığı yüzüne vurup gözündeki parıltıya eşlik mi edecekti, ne yapacaktı? Biraz makyaj gerekmez mi sence?”

“Doğru söylüyorsun ama Hamlet pek hoşlanmıyor boyadan süsten,” dedi Ofelya.

“En azından düzgün bir şey giy de git Ofelyam,” dedi Hildebrand, “Ne de olsa bir prensle buluşacaksın.”

“Bakalım,” dedi Ofelya, fazla renk vermemeye çalışarak.

O gece ay yükseldiğinde Ofelya, kimseye görünmemeye çalışarak küçük kameriyenin yolunu tuttu, ama sarayın ana salonuna giden koridorda birden karşısına Kraliçe Gertrude çıktı, telaşlı görünüyordu.

“Bu saatte nereye böyle hızlı hızlı?” diye sordu Gertrude hemen.

“Penceremden bir bülbül duydum, öyle hisli şakıyordu ki ay ışığında, onu daha yakından dinlemeye gidiyorum,” dedi Ofelya.

“Soylu bir kuştur bülbül, öttüğünde cinsimizin tellerini titreştirir, sesi büyüdükçe biz de bulutlara değişiyor gibi oluruz,” dedi Gertrude.

“Bülbülün yabancısı değilsiniz o halde Kraliçem?”

“Umalım ki hayat bizi bihaberliğe sürüklemesin Ofelya, en azından zamanından önce sessizliğe bürünmesin odalarımız.”

Ofelya, Gertrude’a iyi geceler diledikten sonra yoluna devam etti, ana salonu geçti, saraydan çıktı, hendeğin kenarındaki bahçenin en uzak köşesindeki kameriyeye yöneldi. Denizin sesini duyabiliyor, Hamlet’i görebiliyordu.

800/2/2

Çamaşırları yıkamak hizmetçilerin görevi elbette ama bazen bu işi kendim yapmayı seviyorum. Sarayın hemen arkasındaki minik gölün kıyısında, dallarının zarafetiyle insana huzur veren, gölgeli, güzelim bir söğüt ağacı var, onun önündeki su biraz daha sıcak oluyor, çamaşır yıkamayı kolaylaştırıyor. Hava güzel olduğunda buraya gelip çamaşırlarımı yıkamak, düşünmek,

şarkı söylemek bana iyi geliyor. Arkadaşlarımın, saraydan birilerinin peşime takılmasından hoşlanmıyorum, sarayın hayhuyundan kaçmak için geliyorum buraya zaten. Çocukken annemle gelirdik, o günlerin dertsiz mutluluğunu hatırlıyorum söğüdün gölgesinde, bazen o duyguyu yeniden yakalar gibi oluyorum, annemin sesi çınlıyor o zaman kulağımda.

Göl kenarında yalnız olmayı istesem de arkadaşlarımı çok sevdiğimi itiraf etmem gerek, gelmek için ısrar ettiklerinde kıramıyorum onları. Hildebrand her seferinde haber alır gittiğimi, sarayda olup biten her şey onun takibindedir zaten. Rosamunde beni elimde sepetle görürse masum bir küfür eder, mutlaka koluma çimdik atar, hemen ufak bir meyve sepeti hazırlayıp bana yetiştir. Yine de Rosamunde'nin hakkını yiyemem, çok anlayışlıdır aslında, ben çağırdığımda bile ikirciklenir. Bana hep anne şefkati göstermiştir Rosamunde, bu beni bazen kızdırıyor, çünkü o öyle yaptıkça annemi daha çok özlüyorum. On yıl oluyor onu kaybedeli; ne zamandır da görünmüyor bana. O zamanlar çok farkında değildim, bana pek göstermiyorlardı annemi, ama korkunç günler geçirerek, kıvrana kıvrana öldüğünü şimdi anlıyorum. Ne kadar yetenekli, ne kadar temiz kalpli bir kadındı, babamla evlenmiş olmasının tek açıklaması bu gibi geliyor bana, temiz kalplilik ve sabır. Çok güzel lavta çalardı, bana da o öğretti, duyduğum en güzel ses onunkisiydi, şarkı söylediğinde herkes büyülenmiş gibi dinlerdi. Onun kadar yetenekli olmayı çok isterdim ama hala hayatta olması karşılığında bütün kıt yeteneklerimden seve seve, anında vazgeçerdim.

Hayatta olsaydı Hamlet'le ilişkiyi tasvip eder miydi emin değilim. Akli iki karış havada, bir günü öbürüne uymayan, ergen irisi bir adam Hamlet, benden beş yaş büyük olsa da çoğu zaman şımartılmış bir oğlan gibi hareket ediyor. Bu konuda babam haklı belki de, o bir prens ve istediği her şeyi yapabilir; “O, Danimarka'nın seçtiği kızla evlenecek, o da sen değilsin,” diyor babam. Yine de Hamlet zekası ve neşesiyle saray hayatını

daha tahammül edilir kılıyor, o olmasaydı bütün günüm nakış ve dedikoduyla geçecekti herhalde. Her şey hakkında konuşabileceğim bir erkek bulmak kolay değil. Bazı konularda inanılmaz derin bilgisi var – mesela kuşlar. Bütün kuşları uçuşlarından tanıyor, ötüşlerini taklit edebiliyor, bana da öğretmeye çalışıyor, ben de ona yıldızları, gezegenleri, gece vakti gökyüzünü öğretiyorum, babamdan öğrendiğim birkaç şeyden biri.

Çocukken de Hamlet’e bazı şeyleri anlatmak çok zordu, benden o kadar büyük olmasına rağmen. Onunla güreşmekten hoşlanmadığımı, itiş kakıştan nefret ettiğimi, onun dengi olmadığını hala tam idrak etmiş sayılmaz, gezintilerimizde hala bazen yüz yüzeyleken çelme takıp iter beni, yere düşürmeye çalışır. Bunu en son yaptığında ona çok kızdım, kendisine bir ayı yavrusu alıp onunla idman tutmasını, yıllar içinde belki ayıdan bir şeyler öğrenebileceğini söyledim. Ayı fikri hoşuna gitti maa- lesef, bir ayı yavrusu getirtti ama çok da ufak değildi, tırnaklarını söktürdü, yine de ayı, Hamlet’i epeyce bir hırpaladı, o da bu sevdadan vazgeçmek zorunda kaldı. Tırnaksız bir ayıyı ormana salamayacağı için şimdi o da sarayda yaşıyor.

Ayıyla güreşen prens görüntüsü sizi yanıltmasın, çok da hassas bir yanı vardır Hamlet’in, şiir sever ve çok güzel okur, havasına girer, dinleyenlere de sirayet eder o his. En sevdiği şiirlerden biri “Altın Boynuzlar”dır:

Hisset o engin yüksekliği
Yüce Doğa’nın gözünde
Kimler öğreniyor severek
O kutsal ışınları
Güneşlerde ve menekşelerde
Hepsinde, ister büyük ister küçük,
Kimler yanıyor susuzluk içinde
Hayatın Hayatı için, kimler, ey yüce ruh,
O kadim zamanlardan kalma!

Bir yıl kadar önceydi, çocukluğumdan beri benimle erkekmişim gibi arkadaşlık eden, gönlünü kaptırdığı kızları anlatan ve tavsiye isteyen Hamlet'in bakışları değişti, sesi değişti, tuhaf hareketler yapmaya başladı. Çok geçmeden kendimizi bir tür ilişki içinde bulduk, bunu da herkesten gizlemeye çalıştık. Mektuplar yazdık birbirimize, aynı sarayın içinde; ulağımız Hildebrand'dı, tam da ona göre bir görevdi bu. Aradan geçen zaman içinde ve büyük ölçüde onun sayesinde saray ahalisinin çoğu bu sırdan haberdar olmuştur ama biz hala kimse bilmiyormuş ve öğrenilirse sonumuz gelirmiş gibi davranıyoruz, kuytulara buluşuyoruz, birlikte görüneceksek yanımızda mutlaka birilerinin olmasına çok dikkat ediyoruz.

Babam bir süredir Kral'ın Hamlet'i yabancı bir ülkeye göndermeyi düşündüğünü söylüyor ama bir görevle mi yoksa başka bir amaçla mı bilmiyorum. Hamlet'in bundan haberi var mı onu da bilmiyorum, o bana bir şey söylemeden benim ona sormam yakışık almaz. Giderse biz ne olacağız diye düşünmekten uykularım kaçıyor. Ona çok bağlandığımı hissediyorum; yıllarca burada olmayacaksa ben ne yaparım? Aşkımı ve en iyi erkek arkadaşımı bir avazda kaybetmeye nasıl dayanacağım? Kraliçe'yle bu konuyu konuşmayı düşündüm ama Hamlet annesine ilişkimiz hakkında hiçbir şey söylememişken benim böyle bir ataklık sergilemem tabii ki yanlış anlaşılır. Kaderimi bir erkeğin kaderine bağlamanın hata olacağını düşündüm hep, önümde annem gibi bir örnek varken başka türlü düşünmem imkansızdı belki de, ama Hamlet'siz kalmak da çok parlak bir gelecek vaat etmiyor.

Anlaşılan bu konuda bir gelişme oldu ve Hamlet gerçekten gidecek, son mektubunun gösterdiği bu. Çok yakında her şey kökten değişecek, hissediyorum.

Kraliçe Gertrude, kayını Claudius'un kapısının önünde ne yapıyordu acaba?

Gecenin karanlığında Ofelya'yı görünce Hamlet'in yüzü aydınladı, zorlu bir günün sonunda evine varmış gibi gülümsedi. Ofelya kendisini uzak tutuyor gibiydi ama Hamlet bunu fark etmedi bile, sevgilisinin ellerini tuttu, kalbine bastırdı, öptü, yürümeyi teklif etti.

Sessizlikleri hemen bozulmadı ama sonunda Ofelya, "Mektubunuzu aldım ama mesajınızı alamadım efendim," dedi. Hamlet bir an durdu, Ofelya'ya baktı, sonra yürümeye devam etti.

"Kral benim Saksonya'ya gitmemi istiyor," dedi sonunda. Bu bilgi Ofelya'yı tatmin etmişe benzemiyordu, Hamlet'in yüzünden bir şeyler okumaya çalıştı ama karanlıkta genç prensin yüz hatları görünmüyordu; Hamlet'in devam etmesini bekledi ama ondan ses çıkmayınca sordu:

"Devlet göreviyle mi?"

"Hayır," dedi Hamlet, "Wittenberg'e gideceğim, iyi bir üniversite varmış orada. Babam iyi bir eğitimin artık devlet yönetiminde çok önemli olduğunu söylüyor. Kendisi gibi alaylı bir kral ve başkomutan olmamı istemiyormuş, dünya hızla değişiyormuş."

Ofelya şaşırılmış görünüyordu, karanlıkta ayağının bir çalıya takılması ve son anda yere kapaklanmaktan kurtulması bile bu şaşkınlığının yerini alamadı.

"Üniversite mi? Üniversiteye gitmiş kimseyi tanımıyorum babam dışında."

"Ben de," diye itiraf etti Hamlet, "Bunun işe yarar bir şey olacağını da sanmıyorum, vakit kaybı, o kadar. Beni uzaklaştırmak mı istiyor diye de düşünmedim değil. Danimarka'da üniversite mi kalmadı? Neden Saksonya? Düünden beri böyle sorular üşüşüyor kafama. Belki de onunla açık açık konuşmam gerek."

"İyi tarafından bakalım efendim," dedi Ofelya, "Benden uzakta kalınca kafanız rahat edecektir."

Hamlet aniden durdu ve Ofelya'yı omuzlarından tuttu, sarstı.

“Bunu nasıl söyleyebilirsiniz? Bilmiyor musunuz ki sizden ayrı bir yaşamı asla düşünmedim, düşünmem de. Değil Saksonya, dünyanın öbür ucuna gitsem de bu değişmez.”

“Efendim ben basit bir kızım, benimle daha açık konuşmanız gerekiyor,” dedi Ofelya.

“Benden basit olmadığınızı herkes biliyor hanımefendi, kendinizi hakir görmeniz bana yalnızca elem verir,” dedi Hamlet, sesi gerçekten kederli çıkıyordu. “Ben Wittenberg’e yanımda siz olmadan gider miyim sanıyorsunuz?”

“Fakat bu nasıl mümkün olabilir ki?” diye sordu Ofelya şaşkınlıkla, “Babam dünyada izin vermez, zaten Kral’la Kraliçe de bu fikre hiç yanaşmayacaktır.”

“Bir yolunu bulacağız, gönlümün kılavuzu, biz istersek kimse durduramaz bizi.”

Yürüyerek göl kıyısındaki söğüt ağacına gelmişlerdi. Ofelya ağacın dibine oturdu, sırtını ağaca yasladı, gözlerini karanlıkta ayın ışığını tertemiz yansıtan göle dikti. Düşünceli görünüyordu. Hamlet gölün kıyısına kadar gidip bir süre suyu inceledikten sonra Ofelya’nın yanına gelip oturdu.

“Bunu düşünmem lazım efendim,” dedi Ofelya, “Sizin için kelebeğin kanatlarını koparmak kadar kolay olan bir şey, benim için Sisifos çabası gerektiriyor.”

“Sisifos yalnızdı, siz değilsiniz. Bir prens bile bazen işe yarayabilir.”

Ofelya gözlerini Hamlet’e çevirdi. Onun gözlerinde bulmak istediği şeyi görmüş olacak ki uzanıp yanağına bir öpücük kondurdu.

400/4/2

Bu saraydan uzak bir yaşam nasıl olur kestiremiyorum. Babam ben doğmadan başlamış Kral’a hizmet etmeye, zaman içinde en

güvendiği danışmanı olmuş; ben sarayda doğdum, hep burada yaşadım. Köyde bir evimiz vardı, annem ölmeden önce bazen oraya giderdik. Annemden sonra pek bir anlamı kalmadı, onun varlığıyla, onun yaptıklarıyla mana kazanan bir yerdi orası, o yönetirdi; bir kere babamla gitmeye yeltendik, ne yapacağımızı bilemedik, ertesi gün saraya döndük.

Hep sarayda yaşamak ama soylu olmamak, “aile”den olmak, kral değişirse kendini kapının önünde bulacağını bilmek. Bu hissi hiç yenemedim. Bu sarayı Hildebrand ve Rosamunde’yle yaşamak bana çok şey öğretti; kendi başıma ayakta durmaya, annemin yokluğunun üstesinden gelmeye, babamın sıkıcılığına katlanmaya onlar sayesinde muvaffak oldum. Ama bütün bu öğrendiklerim saray dışında ne kadar işe yarar? Köye dönmek benim için artık kesinlikle sözkonusu olamaz, ama şehirde ne yaparım? Akrobalarımız var elbette, onlar bana destek olmak ister ama evlerini açarlar mı? Bir başkasının evinde sığıntı olarak yaşamak korkunç değil mi?

Bütün bunları boş verip başka bir ülkeye, bambaşka insanların arasına gitmek, bütün bu saydıklarımı düşününce aslında cazip gelmiyor değil. Kendi hayatıma yön ve biçim vermek benim için o kadar zor ki. Halbuki bir gün belki kraliçe olacağım –babam hiç inanmasa da– kralın en yakını, en güvendiği olacağım. Böyle bir insanın dünyayı tanıması, insanları bilmesi, neyin niçin yapıldığını bir bakışta çözmesi gerekmez mi? Kralına hissettirmeden, onu rencide etmeden sunacağı fikirlerin, vereceği tavsiyelerin sağlıklı ve muteber olabilmesi için çok şey görmüş, çok şey öğrenmiş, çok şey yaşamış olmak şart değil mi? Aksi takdirde saray dedikodularından yün eğirmeye çalışmak-tan öte bir şey olabilir mi hayat?

Hamlet’le Wittenberg’e gidersem ne yapacağım peki? Onun kapatması olarak bütün gün bir odada oturup gelmesini mi bekleyeceğim? Saraydan kaçıp yakalanacağım zindan bu mu olacak? Tanıdığım Saksonlar oldu – düzgün, dürüst, çalışkan

insanlardı, onların arasında mutlu olabileceğimi düşünüyorum ama Wittenberg benim için bundan fazlası olmalı. Kızları üniversiteye almıyorlar tabii, halbuki dünyayı, tüm insanları ve hayvanları, gökyüzünü, geçmişten bugüne gelen kadim bilgeliği, müziğin sırlarını öğrenmeyi ne çok isterim. Bunun bir yolunu bulmam lazım, Wittenberg'e gitmek gibi bir çılgınlığa ancak bunun için kalkışılır.

Babamı nasıl ikna edeceğim? Onu tek başına bıraktığımı, zaten annemin de onu hayatın ortasında terk ettiğini söyleyecek; benim saraydan uzakta sersefil olacağımı anlatıp abim Laertes'i ve Paris'te başına gelenleri anlatacak; Hamlet'in yanında gitmemin büyük bir skandal yaratacağını, Kraliçe'nin gözünde değerimin sifıra düşeceğini dolambaçlı ve tumturaklı cümlelerle kafama sokmaya çalışacak. Beni korumak istediğini biliyorum ama bazen bunu benim iyiliğim için değil, kendi rahatı için yapıyor gibi geliyor.

400/4/3

Hamlet, Ofelya'nın öpücüğüne karşılık vermekte hiç gecikmedi; bu anı bekliyor gibiydi. Geldiklerinden beri ortalığı çınlatan kuşlar suskunlaşmıştı, yalnızca göldeki küçük dalgaların her zamanki telaşsız ve neşeli şıpırtısı duyuluyordu. Hamlet, Ofelya'ya sokuldu.

"Siz hiç merak etmeyin, en kıymetli Ofelyam, birlikte Wittenberg'e gitmemiz konusunda Kral'la Kraliçe'yi ikna edeceğim. İsteğimi, geleceğin Danimarka Kralı'nın öngörülü emri olarak telakki edeceklerdir."

"Çok sert sözler bunlar prensim," dedi Ofelya, Hamlet'in kulağına fısıldayarak konuşuyordu. "Başka bir sertlikten kaynaklandığını hissediyorum bunun."

Hamlet, Ofelya'ya sarıldı, saçlarını okşarken bir yandan da öpücükler konduruyordu yüzüne.

“Kılıcımın sertliğiyle tanınırım ama artık tek arzum, kılıcımın bugüne kadar uzak kaldığı kınıyla birleşmesi, birbirlerine kavuşmaları,” dedi Hamlet.

“Sürekli yalın kılıç dolaşmak sizin için zor olmuyor mu prensim, yoksa daima kesmeye hazır olma fikri bu zorluğun üstesinden gelmenizi kolaylaştırıyor mu?” diye sordu Ofelya.

“Asla,” diye itiraz etti Hamlet, “Kılıcımı kınına sokmak ve orada bırakmak istiyorum ben, kını dışındayken bana lazım değil, asla da olmayacak.”

“Başka kılıç ustalarından da duydum bu sözü,” dedi Ofelya. “Bu kının başka kılıca uymayacağını, başka bir kılıç tarafından sahiplenilmediğini de nereden çıkardınız?”

Hamlet bir an irkildi, geri çekildi. Onun bu hali Ofelya’yı güldürdü, “Sizinle eğleniyorum prensim, özür dilerim,” diye itiraf etti. “Kınım kılıcınıza hasrettir, başka kılıç bildiği de yoktur.”

Hamlet kılıcını kınına sokarken yüzünü Ofelya’nın boynuna gömdü.

Kuşların seslerini yeniden duymaya başladıklarında Ofelya iki avcunu Hamlet’in yanaklarına koydu, “Saraya dönmemiz lazım prensim,” dedi. “Annenizle karşılaşmıştım buraya gelirken, kulağına gidecek fısıltılardan işkillenmesini istemem.”

Göl kıyısında yürümeye başladılar.

“Kraliçe’yle mi?” diye sordu Hamlet. “Bu saatte ortalarda dolaşmak gibi bir huyu yoktur hiç. Nerede karşılaştınız?”

Ofelya biraz düşündü. “Ana salona çıkan koridorda, giriş katında,” dedi, sonra tereddütlü bir sesle ekledi: “Claudius’un odasının oralardaydı sanıyorum.”

Hamlet’in sessiz kaldığını görünce Ofelya lafı değiştirdi: “Wittenberg’deki üniversitede astronomi öğretiliyor mu?”

Hamlet hemen yanıt vermedi ama sonra gülererek, “Bana gökyüzünü öğretme konusunda pes mi ediyorsunuz gözümün nuru? Bu görevi artık üniversite hocalarına devretmeye mi karar verdiniz?”

“Hayır,” dedi Ofelya, “Kendim için sordum. Wittenberg’e sizinle gelirim ben de üniversiteye devam etmek istiyorum.”

“Kadınları almıyorlar diye biliyorum,” dedi Hamlet, sesinde şaşkınlık vardı, “Onca erkeğin arasında ne yapacaksınız, sıkılırsınız.”

“Bir evde, bir odada tek başıma oturup beklemek için bunca zahmete ve riske gireceğimi düşünmüyorsunuzdur sanıyorum prensim,” dedi Ofelya. “Ben bir yolunu bulacağım, sizden yardım istediğim yok.”

“Yanlış anladınız,” diye itiraz etti Hamlet. “Ben sadece bunun alışılmadık, hatta hiç görülmedik bir şey olduğunu ifade etmek istemişim. Elbette bir yolu bulunur, buluruz.”

Parlak ay, gökyüzündeki yolculuğunu sessizce sürdürüyordu, tıpkı yeryüzündeki insancıkların kendi kısa yolculuklarını sürdürdüğü gibi.

400/4/4

Kraliçe Gertrude haklı: Bülbülü öldürmemek gerek; sesi hep kulaklarımızda çınlamalı.

Hildebrand gecenin bir saati odama girdiğimi duyup sektirmeden geldi, “Hanımım, görüyorum ki ay ışığında yanmışsınız,” dedi. Ona bir açıklama yapmak hiç içimden gelmiyordu ama benim de kafamda dışarı çıkmaya çalışan soru işaretleri vardı, o yüzden fazla surat asmadım ve göl kenarında neler yaptığımızı anlattım. Hildebrand bunu duyunca çok heyecanlandı ve kızlar meclisini toplamamız gerektiğini söyledi.

On dakika geçmeden Hildebrand, yanında Rosamunde’yle içeri girdi. Hildebrand ona belli ki işin özünü anlatmıştı; benden ayrıntıları istediler iştahla ama yüz vermedim, kafamı kurcalayan asıl meseleyi açtım.

“Wittenberg’e gidersek ve bu iş böyle sürerse büyük bir hata yapmış olur muyum?”

Arkadaşlarımın ikisi de bakireydi – Hildebrand değilmiş gibi davranmayı severdi ama o da hiçbir erkekle birlikte olmamıştı.

“Soylu bir erkeğin saygısı mı daha önemli, aşkı mı Ofelya?” diye sordu Hildebrand. Rosamunde hiç sevmemiş bu soruyu. “Saygı ne demek Hildebrand? Erkekle kadının birlikte yaptığı bir şeyin saygınlığından neden yalnızca kadın mesul tutulsun?”

“Bir gün gelir belki tutulmaz,” dedi Hildebrand, sesinde duyduklarına inanamamış gibi bir tını vardı, “Ama hangi dünyada yaşadığını bilen her kadın ve erkek bu sorunun cevabını bilir: Çünkü öyle. Ben Ofelya’yı suçlamak için söylemedim ama herkes biliyor Hamlet’in uçarılığını, bir gününün diğeri ne uymadığını, hep tuhaf tutkular peşinde koştuğunu. Benim tek korkum Ofelya’nın da geçici bir oyuncak olması Hamlet’in elinde.”

“Ofelya onu suya götürür susuz getirir,” dedi Rosamunde, “Gerçi bu sefer öyle olmamış ama olsun,” diye eklemeyi de ihmal etmedi. Gülüştüler.

“Bakalım Kraliçe Gertrude ne diyecek?” diye sordu Hildebrand. Bunu duyunca dayanamadım, sonradan pişman olacağımı bile bile, “Geceleri kaynının kapısını aşındıran Kraliçe’den mi söz ediyoruz?” deyiverdim.

Hildebrand’ın tabii ki konudan haberi vardı ama Rosamunde çok şaşırdı, hayret nidaları çıkarmaktan konuşmadı.

“Orası da öyle tabii,” dedi Hildebrand, “Ama unutma ki sen de henüz kraliçe olmadın.”

“Böyle durumlarda kraliçelerin de yerinin ya da yenin pek geniş olduğunu düşünmüyorum,” dedi Ofelya.

“Gerçekten Wittenberg’e gitmeyi düşünüyor musun?” diye sordu Hildebrand, “Orada Hamlet’le ne cevizler kıracağından daha önemli değil mi bu kararın sonuçları?”

Sevgili arkadaşım da haklıydı.

“Ben bir saray hanımefendisi olarak yaşlanıp ölmek istemiyorum,” diyebildim sadece.

Kaderime isyan gibi bir şeydi bu, kader de hepimizin ortak kaderiydi; buna bir şey diyememelerinin nedeni, kendi hayatları hakkında hiç böyle düşünmemiş olmalarıydı. Hildebrand hariç belki – Norveç Prensi’yle evlenmek gibi planlar yaptığına eminim.

Kızlar her şeyin olacağına varacağını, her işte bir hayır olduğunu söyleyerek odalarına döndü sonunda. Ben de Hamlet’le ve kendimle ne yapacağımı düşünmeye devam etme fırsatı buldum, huzursuz bir uykuya dalana kadar.

200/16/1

Ofelya sabah erken kalkıp çamaşırlarını yıkadı, astı, sonra da Polonius’u aramaya çıktı. Babası, Kral ve şövalyelerle birlikte devlet konseyi toplantısına girmiş, daha çıkmamıştı. Sonunda görüşebildiklerinde öğlen olmuştu, Polonius yemeğini hep kendi odasında yedi. Ofelya da onunla gitti ama bir şey yemedi.

“Baba, ne oldu, toplantıyı duydum?” diye sordu lafa ısınmak için.

“Devlet işleri bazen baba-evlat ilişkilerinin üzerinde bir konum edinir, kızım,” dedi Polonius, “Bazı bilgilerin paylaşılması hiç beklenmedik biçimlerde elim neticeler verebilir, bir milletin en kıymetli fertlerinden mürekkep ordusunun son derece ağır bir hezimete uğramasına neden olabilir.”

“Kiminle savaş çıktı baba?” diye sordu Ofelya, “Mecklenburg mu?”

“Norveç,” diye yanıtladı Polonius, sonra pişman gözlerle Ofelya’ya baktı. “Sen nereden biliyorsun savaşı?”

“Siz dediniz ya babacığım, ordu yenilir diye.”

“Evet.”

“Neden durup dururken Norveç’le savaşıyoruz?”

“Devlet idaresinde hiçbir şey durup dururken olmaz kızım,” dedi Polonius, yemeğine dokunmadan sütlaca geçti. “Her alanda

en ufak gelişmelerin bile kaydı tutulur, bu gelişmeler kıyaslanır ve en uygun zamanda bir aslan atikliğiyle harekete geçilir. Norveç'te Fortinbras'ın sağlığının bozulması ve bir kraldan beklenecek ferasetten çok uzak düştüğünün anlaşılması üzerine akil Kralımız da, elbette konseyinin de tavsiyesini dinleyerek bu durumu Danimarka'nın lehine çevirmek için gerekli adımları ivedilikle atmaya karar verdi.”

Polonius sütlacını bitirdi, sonra da tepsiyi alması için hizmetçiyi çağırdı.

200/16/2

Babamın en sevdiği yazarlar –Aziz Pavlus'tan sonra tabii– sayıyorum Aziz Augustinus, Akinolu Tomas ve Montaigne, ama onlar gibi kendi içine bakma adeti pek yok, bilgisi hep dış dünyaya dair. Orada bile şahsi tecrübelerini bilgisiyle yoğurduğu çok ender. O tecrübeler de ona özgü değil, çok harci alem, herkesin başına gelen olaylardan herkesin çıkardığı dersler.

Belki de bu yüzden babamla konuşmanın, ona bir şey anlatmanın en kolay yolu, anlatılacak şeyi bir masal ya da atasözü kalıbına dökmek, genelgeçer bir yargıya bağlamak. Bu rahatlatıyor onu, bildiği bir alanda gezinmeye davet edildiğini hissediyor sanki. Konuşmaya başladığında önceden sıraya dizilmiş düşüncelerini cümlelere dökmez, cümleler o konuştuğu sırada, onun konuşma hızıyla oluşur. Lafın nereye gideceğini bilmez böyle durumlarda, lafın çağrışımlarıyla ilerler ve bir yerlere gider, ulaştığı nokta bazen onu bile şaşırtır. Tabii bana öğüt vermek istediğinde bu yöntemin felaket sonuçları olabiliyor. Beni hiç anlamadığını, hiç tanımadığını, tanıma ihtimalinin de bundan sonra hiç olmadığını düşünüyorum ister istemez. Annemi çok özlüyorum o zaman – ona her şeyi doğrudan, olduğu gibi anlatabileceğimi, onun da öyle, olduğu gibi anlayacağını hayal

ediyorum. Bir hayal bu, biliyorum – anneme hiç böyle şeyler anlatmam gerekmedi, onun bana hayat dersi vermesi gerekmedi, ama yine de biliyorum işte. Babamla hayatı paylaşmış bir kadının benim halimden anlamaması mümkün değil.

200/16/3

“Baba, sizinle önemli bir konu konuşmam lazım,” dedi Ofelya. Polonius huzursuzlandığını belli etmemeye çalışarak, “Akşam konuşalım kızım, devlet beni bekler,” diye yanıtladı.

Ofelya’nın belli ki bu ertelemelere karnı toktu, o yüzden babasının isteğini duymazdan geldi.

“Güçlü akan bir nehrin suyunu durdurmaya çalışırsanız ne olur baba?”

Polonius şaşırdı, sonra bildiği yerden soru geldiği için seven bir öğrencinin gülümsemesiyle yanıt vermeye başladı.

“Set çekersen su etrafa yayılır, her yeri su altında bırakır. Setin güçlü değilse yıkılır, suyu durdurmaya çalıştığınla kalırsın. En iyisi, suyun akışını kesmeye kalkışmadan, yatağını derin yaparak yönlendirmektir, istediğin yere akmasını en kolay böyle sağlarsın.”

Tam da Ofelya’nın istediği yere gelmiş olduğu anlaşılıyordu lafın.

“Baba, ben sıradan bir saray hanımefendisi olarak tamamlamak istemiyorum günlerimi. Üniversiteye gitmek, kendimi daha büyük bir geleceğe hazırlamak istiyorum. Hamlet’i Wittenberg Üniversitesi’ne gönderiyorlarmış. Ben de onunla gitmek, yatağımı derinleştirmek ve yön edinmiş olarak dönmek istiyorum.”

“Aklını kaçırдын herhalde,” dedi Polonius. “Bir kızın üniversiteye gitmesi duyulmuş görülmüş şey değil; bir erkekle yalnız başına başka bir ülkeye gidip orada yaşaması kabul edilemez bir iffet yarası olur.”

“Ama baba—”

“Duymak istemiyorum,” diye sözünü kesti Polonius, “Zaten Kral’la Kraliçe kabul etmez bu fikri. Annen beni bıraktı, senin de bırakmana izin veremem.”

O hisşla odasından çıkıp gitti, Ofelya arkasından bakakaldı.

200/16/4

Babam bazen beni delirtiyor. “İffet yarası” demek. Hamlet yapınca “gönül eğlendirmek”, ben yaparsam “iffet yarası”.

Yine de bir konuda haklı olabilir babacığım – Kral ve Kraliçe bu işi tasvip etmeyebilir. Acaba Gertrude’la konuşmak hata mı olur? Bir Kraliçe olarak bir kadının güç kazanmasının, erkekler arasında tek başına kalıp sözünü dinletmesinin ne kadar zor olduğunu ondan iyi kim bilebilir? Gertrude bunu başarmak için üniversiteye gitmek zorunda kalmadı, ama Kral’ın Hamlet’e dediği gibi, devir değişiyor. Tabii bir de beni oğluna layık görüp görmediği konusu var. Saraydaki kızlardan biri olarak Ofelya’ya duyacağı muhabbet, oğlunun nişanlısı Ofelya karşısında duyacağı temkinlilikten çok farklı olacak, ne de olsa oğlan anası. Beni sevdiğini biliyorum, bana hep çok sıcak ve samimi davrandı, ama gelini olarak görüyor mu, görebilir mi, bunu anlamam lazım. Çok mu ham hayal?

Belki de gerçekten bu işi Hamlet’i hiç karıştırmadan yapmalıyım. Yardım edeceğini söyledi ama Hamlet bu, yapacağım dediği şeylerin beşte birini yapsaydı dünya bambaşka bir yer olurdu. Babasıyla annesini ikna edebilir mi? Hiç sanmıyorum. Bunun mümkün olabilmesi için önce evlenmemiz gerekir, buna da hazır değilim, Hamlet hiç değil; Gertrude ne düşünür bilemiyorum. Evlenecek bile olsak üniversiteye gitmek için onları ayrıca ikna etmem, Kral’ın da akabinde üniversite yönetimini ikna etmesi gerekir herhalde. Önce Gertrude’u çözmeliyim.

Akşamüstü Kraliçe Gertrude, sarayın kadınlarını müzikli bir eğlenceye davet etti; güzel giysilerini birbirlerine göstermek için pek ender fırsat bulabilen kadınlar da takıp takıştırarak bu eğlenceye katıldı. Yetenekli çok kadın vardı sarayda, kimi klavsen, kimi pikolo, kimi lavta çalıyor, şarkı söylüyordu. Ofelya da sıra kendisine gelince yeni bestelerinden birini çalıp söyledi, Rosamunde flütüyle ona eşlik etti:

Ah sevgili hanımım, nereye gidiyorsun?
Dur da dinlen! Gerçek aşkın geliyor olsun,
Her telden şarkı söyleyebilir;
Gitme daha uzaklara, güzelsin, tatlısın,
Aşıklar buluşunca biter yolun –
Her bilge insan bunu bilir.

Gertrude bu şarkıyı çok sevdi ve övdü. Güzel bir akşamüstü oldu; dedikodular, şakalar ortada dolaştı, yemekler yendi. Akşam hazırlık için herkes odasına çekilmek üzere salondan ayrılırken Ofelya atik davrandı ve Kraliçe'yle birlikte çıktı.

"Kraliçem," dedi saygılı bir sesle, "Övgülerinizle beni çok mutlu ettiniz ama size layık bir şarkı değildi."

"Olur mu hiç öyle şey," dedi Gertrude, "Ben senin müzik yeteneğini çok takdir ediyorum. Keşke annen yaşasaydı da ne kadar güzel, akıllı, becerikli, iyi huylu bir genç kız haline geldiğini görseydi."

"Beni utandırıyorsunuz, Kraliçem," dedi Ofelya, gerçekten de utanmış gibiydi, yanakları ve boynu kızarmıştı. "Hiç hak etmediğim bu güzel sözlerinizden de cesaret alarak size bir şey sormama izin verir misiniz?"

"Tabii," dedi Gertrude, "Neymiş sormak istediğin?"

200/16/6

Sarayda kadın kadına düzenlediğimiz eğlenceler, erkeklerin de katıldığı toplantılardan çok daha keyifli oluyor her zaman. İşin içine erkekler girdi mi herkes az ya da çok kasılıyor, başka bir kadın haline geliyor, birbirimize olan bağlılığımız, sevgimiz, dostluğumuz geri plana itiliyor. Erkekler haylazlıklarıyla bütün dikkatleri üzerine çeken çocuklar gibi, onların olduğu yerde başka bir şeye dikkat kesilmek namümkün. Bu demek değil ki kendi aramızda çekişmeler, hasetlikler yok ama onlarla baş etme biçimimiz, erkekler varken başka, yokken başka. Onların üzerimizdeki bu etkisinden hiç hazzetmiyorum.

Gerçek aşk burnunun dibinde, uzaklara gitmenin hiç lüzumu yok – Kraliçe şarkımı gerçekten beğendi ama acaba mesajına dikkat etti mi? Hamlet’in Wittenberg’e yalnızca eğitim için gönderilmediği konuşuldu bugün, Saksonya Dükü 4. Henry ile Catherine’in kızı, Saksonya Prensesi Sibylle’le evleneceğinden bahsedildi. Babamın dedikleri geldi aklıma, Hamlet’i bana bırakmayacaklarını söylemişti, o Danimarka’nın oğlu, gelin Danimarka’nın gelini olur demişti. İnanamadım duyduklarıma – Hamlet’in bütün bunlardan haberi var mı acaba? Olsaydı Wittenberg’e benimle birlikte gitmek istediğini niye söylesin? Alçağın teki değilse yani. Kraliçe’nin bakışlarından, ifadesinden bir şeyler çıkarmaya çalıştım ama o duyduklarını daha önce de duymuş, komik bir hikaye artık anlatıla anlatıla komik olmaktan çıkmış gibi bakıyordu, gülümsemesi donuktu, aklından geçenleri anlayamadım. Gece geldiğinde düşüncelerim beynimi istila etmesin ve beni çıldırtmasın istiyorsam Gertrude’la açık konuşmalıyım.

200/16/7

“Erkekler sizce ayrıcalıklarını hak ediyorlar mı Kraliçem?” dedi Ofelya. Gertrude konunun ne olduğunu tahmin etmeye

çalışıyormuş gibi gözlerini hafifçe kısıp başını yan yatırarak Ofelya'ya baktı, sonra soru sormak yerine yanıt vermeyi tercih etti.

“Ben asıl ayrıcalıklı olanlar biziz diye düşünüyorum. Erkekler gürültü çıkarmayı bilir, bizse geri kalan her şeyi.”

“Onların önlerinde açılan yollar bizim cinsimiz için asla açılmıyor ama,” diye alçak bir sesle itiraz etti Ofelya. “Ben de sizin gibi bir kadın olmak istiyorum, Kraliçem, ama Kral’ın dediği gibi, bugün artık devlet yönetimi çok şey bilmeyi gerektiriyor, dünya değişiyor. Bir veliaht nasıl yetişiyorsa ben de öyle yetişmeyi istiyorum.”

“Gölgen senden hızlı koşuyor Ofelya,” dedi Kraliçe, “Bu konuları konuşmak için çok erken.”

“Haklısınız, ben var olmayan bir meseleyi deşmek peşinde değilim, sadece fikrinizi merak ettim – bir kadın üniversite eğitimi almak istiyorsa buna izin verilmemeli mi?”

“Bu tür şeyler zamanla kendiliğinden çözülür Ofelya, onları zorlamaya gelmez, yoksa kitlelerin dengesi bozulur,” dedi Kraliçe. Odasının önüne gelmişlerdi. “Senin üniversite okuman gerektiğinden emin değilim. Saray hayatını güzelleştiren insanlardan birisin. Bunu küçümseme.”

Kraliçe’nin tavrı, konuşmanın bittiğini gösteriyordu. Ofelya saygıyla diz kırıp selam verdi, Gertrude’ya gülümseyerek odasına girdi. Ofelya bir süre kapıya baktı, sonra neredeyse koşarak Rosamunde’nin odasına gitti; tam kapıyı çalacakken koridorda Rosencrantz ve Guildenstern’le karşılaştı.

200/16/8

Böyle olacağı belliydi. Aptallık ettim. Wittenberg’e gitmek istediğimi Kraliçe hemen anladı, halbuki laf oraya gelmemeliydi. Mamafih belki de iyi oldu, beni gelini olarak görmediğini teyit etmiş oldum. Hata kaldırmaz bir kavşaktayım – Hamlet’le ne

yapacağıma, Kronborg Şatosu'nda ne yapacağıma, Wittenberg'e gidip gitmeyeceğime, bütün bunları yaparken insanlara nasıl görüneceğime doğru karar vermem lazım. Stratejik düşünüp, durumu doğru tahlil edip hedefime ulaşmaya çalışabilirim ya da burnumun dikine gidip ne hissediyorsam onu söyleyebilir, ona göre davranabilirim.

Hamlet'i seviyorum, hem de tüm kalbimle. O da bensiz yapamayacağını söylüyor, doğruyu söylediğini hissediyorum ama babasının, özellikle de annesinin planlarına karşı koyabilecek, kendi yolunu çizebilecek gücü ve iradesi henüz yok. Bu konudaki en önemsiz şey, onun ne istediği olabilir.

Üniversiteye gitmem gerektiğinden eminim. Aslına bakılırsa tek üniversite Wittenberg'de değil ama Hamlet'le bir geleceğim olmasını şu kadcark istiyorsam, gitmem gereken yer Wittenberg. Ancak nasıl? Gitmemi kimse istemiyor; Hamlet bu meseleyi halledeceğini söylüyor ama burada da onun ne dediğinin, ne istediğinin çok az önemi var. Tamamen kendi başımayım.

Bizimkiler bu konuda ne düşünür acaba? Hildebrand'a söylersem her şeyi mahvedebilir ortalığa saçarak ama bir yandan da benim adıma korkar başıma türlü işler gelecek diye. Rosamunde bensiz kalma fikrinden çok mutsuz olur ama beni her koşulda destekler, beni yalnız bırakmaz, ondan eminim.

200/16/9

“Rosamunde'nin kapısının önünde ne yapıyorsunuz?” diye sordu Ofelya.

“Bir şey yapmıyoruz,” dedi Rosencrantz.

“Hamlet'i göreceğiz,” dedi Guildenstern, “Biz de Wittenberg'e gidiyoruz.”

“Ne güzel haber Rosencrantz,” dedi Ofelya Guildenstern'e. “Ben de gidiyorum, çok eğleneceğiz.”

“Bilmiyordum,” dedi Rosencrantz, “Kızları almıyorlar sa-
nıyordum.”

“Halledeceğim bir biçimde, kendinizi lütfen üzme-
yin,” dedi Ofelya ve Rosamunde’nin kapısını çalıp kendisini içeri attı.

“İnsanlar beni çıldırtmak için el ele vermiş,” dedi Rosa-
munde’nin yatağına oturur oturmaz.

Rosamunde o girdiğinde pencere kenarında kanaviçe işliyo-
du. Ofelya’ya şaşkın gözlerle baktı.

“Ne oldu canımın içi, kim üzdü seni?”

“Rosamunde, benim Wittenberg’e üniversiteye gitmem la-
zım,” dedi Ofelya. Rosamunde elindeki işi sehpayı bıraktı.

“Neden?”

“Çünkü her şeyi öğrenmek istiyorum. Erkekler ne biliyorsa
ben de bilmek istiyorum. Lavta çalan saray kadını olmak iste-
miyorum.”

“Kanaviçe de yasaklandı mı?” diye sordu Rosamunde, sesin-
de bir parça kırgınlıkla.

Ofelya yataktan kalkıp Rosamunde’ye sarıldı, şakağından
öptü.

“Senin için demedim, ruhumun serinliği, ama yoo, senin
için de dedim aslında. Bu saray hayatının otuz yıl, kırk yıl sür-
düğünü düşünsene. Büyük bir ziyankarlık değil mi? Yazık değil
mi bize? Birlikte gidelim Wittenberg’e. Kapıda Rosencrantz ve
Guildenstern’le karşılaştım, onlar da gidiyormuş, sarayda kimse
kalmıyor galiba.”

Rosamunde küçük bir kahkaha attı. “Üniversiteye hiç me-
raklı değilim ama herkes gidince burası çok sıkıcı olacak.”

Ofelya çılgık atarak Rosamunde’ye sarıldı.

200/16/10

Rosencrantz ve Guildenstern hep Hamlet’in ekürisi oldu; dai-
ma birliktedirler, o yüzden hangisi hangisidir hala karıştırıyo-
rum, herkes karıştırıyor, hiç birbirine benzemeyen ikizler gibi.

Hamlet Wittenberg'e giderken Rosencrantz'la Guildenstern'ün de onun peşinden gitmesinde hayret edilecek bir şey yok gerçekte. Hem Hamlet istemiş olabilir hem de Kral – oğluna göz kulak olsunlar, bir terslik olduğunda haber versinler ya da müdahale etsinler. Bu ekibin içinde en doğru düzgünü, en kafası çalışanı Horatio'dur, Hamlet de onu diğerlerinden hep ayrı tutmuştur. Acaba o da geliyor mu Wittenberg'e? Enikonu bir Helsingør sınıfı olacağız.

Hemen havaya girdim. Rosamunde de öyle, ne kadar kolay tamam dedi, canım. Hamlet ve tayfasından ayrı gitmeye karar verdik, onlar zaten saray töreniyle uğurlanır. Biz de o gece gizlice çıkarız yola at sırtında, çok uzaklaşmayız, civardaki hanlardan birinde kalırız, sonra Vordingborg'a kadar yolumuz var, gemiyle Rostock'a geçeriz, bir haftada Wittenberg'e varırız diye tahmin ediyorum.

Rosamunde'yle erkek olmaya karar verdik. Rosamunde sarayın en sıkı ağızlı ve becerikli hizmetçilerinden Mathilda'yı bize erkek giysileri diktirme işine koştı, en geç üç hafta içinde kostümlerimiz hazır olur. Gerisini Wittenberg'de hallederiz. Rosamunde'nin yüz hatları oldukça keskin, kimse ondan şüphelenmez, ben de saçlarımı kesince idare ederim. İkimizin de memeleri küçük. Bence kimsenin anlamasına imkan yok.

Tek sorun babam. Onu üzmeden halledebilmek istiyorum.

200/16/11

Güneşli ama serin bir haziran sabahıydı; Ofelya, Hildebrand ve Rosamunde çilek toplamaya çıkmıştı. Sarayın güneyinde, ağaçların seyrek olduğu bir tepecikte yoğunlaşıyordu çilekler, onlar da buraya gitmişti, keyifleri gayet yerindeydi.

Sepetlerini doldurmuşlardı ki bir atlının yaklaştığını duydular. Savaş zırhı giymiş bir şövalyeydi bu. Onları görünce yaşlı

atını durdurdu ve son derece ağır hareketlerle attan indi. Zırhı paslıydı, gıcırıyordu; miğferini güçlükle çıkarıp onlara doğru ilerledi – zor yürüyor gibiydi.

“Saygı ve barışçıl hislerle sizi selamlarım, hanımefendiler,” dedi şövalye.

“Selam olsun,” dedi Hildebrand, “Gerçekten barışçıl olduğunuzdan emin misiniz, zırhınız aksini iddia eder gibi de.”

Şövalye zırhını ilk kez fark ediyormuş gibi üzerindekiyle baktı. “Barış bizim kalbimizde,” dedi, “Ama Norveçliler söz konusu olduğunda durum değişiyor.”

“Bize isminizi bahşeder misiniz saygıdeğer şövalye?” diye sordu Rosamunde.

“Sir Gawain,” dedi şövalye, “Norveç ordusuna karşı savaşmaya gidiyorum.”

“Ama Norveç’le savaşı kazandık biz,” dedi Ofelya.

Yaşlı şövalyenin aklı karışmış gibiydi. “Polonya’ya saldırma bahanesiyle Danimarka topraklarına girmediler mi, Kral’ın gençliğinden ve tecrübesizliğinden faydalanıp ülkeyi ele geçirmeye kalkışmadılar mı?”

Bu kez şaşırma sırası kızlardaydı. Böyle bir durumun söz konusu olmadığını, Danimarka’yla Norveç arasında barışın hükmü sürdüğünü anlatmaya çalıştılar. Sarayın doğusunda, Norveç ordusunun çıkarma yapacağını söylediği kıyıya doğru atını sürmek niyetindeydi Gawain; kızlardan izin istedi, güçlükle yenden atına tırmandı ve ağır aksak uzaklaştı.

200/16/12

Çilek toplamayı bitirip gölgede ekmeklerimizi yerken, Sir Gawain’i konuştuk. Her şey o kadar hızlı oldu ki adamı gerçekten gördüğümüzden bile şüphe ettik. Çok da yaşlıydı; eski destanlardan çıkıp gelmiş, yolunu kaybetmiş, aklını da kaybetmek

üzere olan bir kahramana benziyordu. Acaba Kral'ın Fortinbras'ı alt ettiği savaşa yetişmeye çalışmış ve çok mu geç kalmıştı? Ama Danimarka Kralı genç ve tecrübesiz değildi ki?

Rosamunde güzel bir şey söyledi: Atını da kendisini de bu yaşta hayata bağlayan şey adanmışlıktı. Gerçekliği şaibeli bir tehdit karşısında, cesaretle, metanetle, herkesin kaderi onlara bağlıymış gibi savaşmaya gidiyorlardı.

Bu adanmışlık meselesi beni saraya döndüğümüzde de düşündürdü. Hayatı anlamlı kılan şey adanmak - gerçekleşmesini sağlamak için her şeyini vermeye ve her şeyi yapmaya hazır olduğun bir varoluş fikrine adanmak. Hayatla ilgili bir tutku bu, herkeste olmayan, ama sıradan bir tutku da değil; var olamayana var kılmaya, bunun için durmaksızın çalışmaya, başaramasa bile çabalamayı sürdürmeye dayanan, yorucu, yıpratıcı, dışarıdan bakan insanların belki de acıyacağı, ömrünü boşa geçirdiğini düşüneceği, hatta seni vazgeçirmeye çalışacağı bir tutku. Bu dünyada var olmak için, varlığını haklı göstermek için bir sebep. Halbuki insanlar sana böyle bir hedefe ihtiyacın olmadığını, senin zaten var olduğunu söyleyecek.

Ben böyle bir adanmışlık pusulasıyla yürümek istiyorum hayatta. Bu pusulayı bulmama kimse engel olamayacak.

200/16/13

Kral Hamlet, Norveç Kralı Fortinbras'la yaptığı düelloyu kazanmış, Norveç'in ufak bir parçası Danimarka'ya katılmıştı. Hamlet ve Horatio bu toprakları incelemeye gitmiş, yeni dönmüştü. Kral Hamlet bu başarılı keşif gezisi için kutlama yemeği veriyordu. Masa kalabalıktı – başta Kral, Kraliçe, Hamlet ve Horatio oturuyordu, sarayın önde gelenlerinin yanı sıra Danimarka'nın önemli ailelerinin üyeleri de masadaydı.

Ofelya masanın uzak ucunda oturuyordu, yanında Kraliçe Gertrude'un kuzinlerinden Beate vardı. Kameriyedeki sevişmelerinden sonra ilk kez birbirini görüyordu Ofelya ve Hamlet. Uzaktan bakışmalar ve gülümsemeler artık yetersiz kalınca Prens Hamlet, Horatio'nun yanından kalktı ve Ofelya'ya gitti.

"İyi akşamlar sevgili hanımlar, nasılsınız?"

"Teşekkür ederiz, her şey nefis," diye heyecanla atıldı Beate, "Norveç seferinizin başarılı geçmesi de hepimizi son derece gururlandırdı."

"Pek sefer sayılmaz," dedi Hamlet gülerek, "Norveç'in tamamı vaat edilmişti ama babam ufak bir toprak parçasını yeterli buldu. Sınırın hemen ötesinde, bana sorarsanız kişiliksiz bir arazi."

"Öyle demeyin efendim," diye araya girdi Ofelya, "O toprak parçası için Fortinbras yalnızca kendi hayatını değil, ülkesinin tamamını ortaya koydu."

"Çok doğru," diye onayladı Beate.

"Bir teklifim var," dedi Hamlet Beate'ye, "Arkadaşım Horatio yalnız kaldı, sizinle sohbet etmeyi çok istiyor. Yer değiştirmek ister misiniz?"

Beate'nin gözleri parladı. "Sizi kırmayı hiç istemem, Prensim," diyerek hemen kalktı.

"Sizi özledim," diyerek Beate'nin yerine oturdu Hamlet.

200/16/14

Bazı şeyleri hiç aklım almıyor - Kral'ın Fortinbras'la düellosu mesela. Norveç'le arada sırada ittiğimizi biliyorum, ama iki kralın ülkelerini ve insanlarını ortaya sürerek böyle bir düelloya girişmesini kabul edilemez buluyorum. Kral Hamlet kaybetseydi biz şimdi Fortinbras'a mı biat edecektik? Şu da var, onar bin kişilik ordular toplanıp karşı karşıya gelseydi, on beş bini ölseydi

daha mı iyiydi? Devlet akli hakkında öğrenmem gereken çok şey var hakikaten.

Yemekte masadaki kadınları tek tek inceledim; Gertrude benim yerime kimi layık görebilirdi biricik oğluna? Bir-iki zayıf aday var, ama Kraliçe'nin beni görmek istemeyen gözünde bile rakibim olacak kimse yoktu. Bu da demektir ki, Norveç'le itişmemizi de hesaba katarsak, Hamlet'e bulunacak prensesin Norveç'ten gelme ihtimali yüksek. Saksonya ya da İngiltere de olabilir tabii ama en gerçekçisi Norveç. Bu konuda araştırma yapması için Hildebrand'ı görevlendireyim, bakalım bu istikamette bir girişim var mı.

Beate Billie, Hamlet'in teklifini ikiletmeyip gecenin diğer yıldızının yanına yıldırım hızıyla gidince Hamlet'le nihayet konuşma fırsatı bulduk. Bu hamle masadaki hiç kimsenin dikkatinden kaçmadı tabii; Kraliçe'yle göz göze geldik; gülümsemesinden ne düşündüğünü çıkaramadım. Hamlet böyle durumlarda adeti olduğu üzere biraz fazla içmişti, saygıdeğer bir kadınla konuşurken hiç hoş karşılanmayacak el-kol hareketleri yapıyor, fısıldarken bile yüksek sesle konuşuyordu. Onu idare etmekte epey zorlandığımı itiraf etmeliyim.

200/16/15

“Son gecemizin tadı hala damağımda prensesim,” dedi Hamlet; Ofelya'ya doğru eğilmişti ama sesi rahatça duyuluyordu.

“Ben de sizi özledim,” dedi Ofelya.

“Yokluğumda Helsingør ne alemdeydi?”

“Parlak günler geçirdiğimi söyleyemeyeceğim,” diye anlatmaya başladı Ofelya. “Babamla konuştum, Wittenberg meselesini açtım –bu arada Rosencrantz ve Guildenstern de gidiyor-muş, teşekkür ederim bana söylediğiniz için– kız başıma böyle bir fikre kapıldığıma sinirlendi, ama en çok kendisini buralarda yalnız bırakacağıma kızdı.”

“Rosencrantz ve Guildenstern’ü söyledim size sanıyordum, unutkanlığımı mazur görün, fakat laf açılmışken, eğer söylemediysem söyleyeyim, Horatio da geliyor.”

“Biliyorum,” dedi Ofelya, “Ben gidemezsem burası çok sıkıcı olacak. Neyse, sonra Kraliçe’yle konuştu.”

“Annemle mi? Neden?”

“Aslında kadınların durumu hakkında konuşmak istiyordum ama laf bir şekilde üniversite konusuna geldi. Anladım ki anneniz ne benim sizinle Wittenberg’e gitmemi istiyor ne de bizim birlikte olmamızı.”

“Bıktım bu kadının her şeye karışmasından,” dedi Hamlet, bir anda yüzü düşmüştü. “Ben onu hallederim. Siz gelebiliyorsunuz yani?”

“Rosamunde’yle birlikte geleceğiz, erkek kılığında,” dedi Ofelya kararlılıkla, “Helsingør’da bekleyip çürümeye hiç niyetim yok.”

“Muhteşem bir haber!” diye haykırdı Hamlet, kadehini kendisine kaldırıp bir dikişte içti, şarabın bir kısmını da üzerine döktü bu sırada. “Ben önden gidip sizin için her şeyi hazırlarım. Layık olduğunuz şekilde, bir prenses gibi yaşatacağım sizi orada. Gelin, Wittenberg günlerimize içelim.”

200/16/16

Ben prenses gibi yaşatılmayı istiyor muyum bakalım? Hamlet’e bazı şeyleri anlatmak çok zor, erkekler genelde böyle gördüğüm kadarıyla. En çok da iş bitirici, mevzulara ve mevizlere hakim erkek konuşmaları asabımı bozuyor. Bugüne kadar kendi başına herhangi bir şeyi hallettiğini bilmiyorum Hamlet’in. Hep haydi Hamlet, hamle et.

Neyse, zaten ondan beklediğim bir şey yok. Hildebrand’ın seysis erkek kardeşi Phillip, Rosamunde’yle bana dayanıklı ve iyi

huyllu üç at hazırlayacak. Günde yedi-sekiz saat yolculuk etmeyi planlıyoruz. Phillip bize nerelerde durup konaklayacağımızı da söyleyecek, biliyormuş o yolu, ailesinde Sakson var epey. Giysilerimiz hazır olmak üzere. Gitmeden hemen önce de saçlarımızı keseceğiz. Bence rollerimize çabuk alışacağız.

Akşamüstü deniz kenarında yürüyüşe çıktım, boğazın karşı-sındaki Helsinborg bugün çok net görünüyordu, oraya baktım bir süre. Kuşlar ne güzel uçuyor her yere. Hava yağmura dönecek gibi. Kronborg Şatosu'nun rutubetinden uzaklaşmak da çok iyi gelecek bana, yılın dörtte üçünü hastaymış gibi geçirmeyeceğim.

Rosamunde'ye tekrar tekrar hayret ediyorum. Beni ne kadar seviyor, bana ne çok güveniyor; göstermiyor ama gözü pek bir kız hakikaten. Aynı şeyi o yapsaydı, ben halimden memnun mesut otururken ve anlayışlı bir kocanın hayaliyle günlerimi geçirirken her şeyi bırakıp onunla gitmeyi kabul eder miydim? Hem de hep bu teklifi bekliyormuş gibi bir şevk ve hızla? Hakikaten çok şanslıyım.

100/64/1

Ofelya odasının kapısı çalınınca kapıya gitti, karşısında babasının uşağı Ronaldo'yu buldu.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi Ronaldo. “Abiniz Paris'ten gelmiş, babanızın yanında, efendim size haber vermemi istedi.”

“Sağol Ronaldo,” dedi Ofelya, “Az sonra onlara katılacağım.”

Ofelya, Polonius'un odasına gittiğinde babasıyla abisini pencere önünde şarap içerken buldu. Laertes onu görünce kadehini bırakıp Ofelya'ya sarıldı; belli ki epeydir görüşmüyorlardı.

“Hoşgeldin biricik Laertesim,” dedi Ofelya, “Boyun mu uzamış senin, kilo mu aldın? İrileşmişsin sanki.”

“Paris yemekleri yağlıdır,” dedi Polonius, “İştahlı bir genci hemen semirtir. Neler yiyorsun orada oğlum?”

Laertes güldü, “Ne bulursam yiyorum baba,” dedi, “Ama gördüğünüz gibi Paris’in asıl şarapları güzel.”

100/64/2

Babam fiziksel ve ruhsal olarak ne kadar sopa yutmuş gibiyse Laertes de o kadar gevşek ve her şeyi gelişine bırakan biri. Paris’e gittiğinde amacı sadece gezip görmektir, Fransa Kralı’nın Protestanlığı bırakıp Katolik oluşunun üzerinden birkaç yıl geçmiş, başkentte huzur sağlanmış, yeni projelere girilmiş, yarıda kalanlar yeniden canlandırılmıştı. Laertes bütün bu hareketliliğe hayran kalmıştı. Derslerden çok insanlarla ilgilendi, babam işin bu tarafını bilmiyor tabii, Paris’in tadını gerçekten çıkardı. İki yılda bitecek okul uzadıkça uzadı; Laertes’in hep bir açıklaması vardı, babam da sorgulamıyordu – ya güvendiğinden ya da malını bildiğinden. Abimin gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, babamın ona gönderdiği paraları en iyi şekilde değerlendirdiği belli.

100/64/3

“Bu şarap tacirlerinden biriyle tanıştım baba,” dedi Laertes, “Bana bağlarını ve şaraphanesini gezdirdi, dedi ki Normandiya’dan gemiye yükleriz, Kopenhavn’da indiririz. Burada çok satar, sizi temin ederim.”

“Sevgili oğlum, seni Paris’e göndermemin nedenini yanlış anladığını sanıyorum. Sen saraylı birisin, bu da senin hukuk, devlet yönetimi gibi konularla ilgilenmeni, bunu yaparken de elbette hayat kültürünü geliştirmeni gerektirir. Ama ticaretle uğraşmak ancak sıradan insanların yapacağı bayağı bir iştir.”

“Fakat babacığım, bir malikanede yaşayıp topraklarında tarım ve hayvancılık yaptıran pek çok soylu var,” diye itiraz etti Laertes.

“Kesinlikle tasvip etmiyorum,” diyerek son sözü söylediğini belli etti Polonius. “Bu şarap meselesini de bir daha duyamayacağım.”

100/64/4

Laertes’in şarap ithalatı hayalleri suya düşünce onun odasına geçtik, Wittenberg’e gideceğimi söyledim, hemen “Hamlet’in kuyruğuna takılıp böyle işlere kalkışma, kendini ve saygıdeğer babanı rezil edeceksin, unutma, sen bir saray insanısın,” dedi. Ben kimsenin kuyruğuna takılıp iş yapacak biri değilim, bunu Laertes’in bugüne kadar anlamamış olması da benim suçum değil, onun kalın kafalılığı. O Paris’e hukuk okumaya gönderilip elalemlle gönül eğlendirirken, gününü gün ederken her şey iyi hoş, en azından “erkeklik”ine aykırı bir şey yok; ben tam tersine gününü saray eğlenceleriyle geçirmek yerine ciddi bir eğitim almak istediğimde “kadınlık”ıma aykırı. Yalnız aykırı da değil, ayıp, neredeyse günah.

Saçlarımı kesmek için sabırsızlanıyorum.

100/64/5

Temmuzun ortasında bir gün, günbatımına doğru Ofelya, Hildebrand ve Rosamunde, Kronborg Şatosu’nun dışında gezmeye çıkmış, epeyce uzaklaşmışlardı. Tuhaf bir sese ilk dikkat çeken Hildebrand oldu. Ses yaklaştı, büyüdü, çok geçmeden başka bir şey duyulmaz hale geldi. Gökyüzüne baktıklarında simsiyah bulutun yaklaştığını gördüler; bulut üstlerine geldiğinde bunun dev bir karga sürüsü olduğunu anladılar. Kargalar üstlerinden geçip şatoya yöneldi. O kadar çok karga vardı ki dev yapı görünmez olmuştu. Pencerele atılıyor, camları kırıp içeri

giriyorlardı. Koşarak şatoya gittiler; gördükleri manzara dehşet vericiydi – bahçedeki bütün bitkiler paramparça olmuş, sarayın içi tanınmaz hale gelmişti. Kargalar dışa bakan bütün odalara girmiş, her yeri harap etmişti.

100/64/6

Üzerimizde büyük bir uğursuzluk var, ben hayatımda böyle bir şey görmedim. Saraya ulaştığımızda dışarıya karga ölüleriyle kaplıydı, sarayın içi daha da korkunçtu. Dışarı çıkamayıp içeride hapis kalan kargalar vardı, hepsinden kurtulmak çok uzun sürdü. Kral’la Kraliçe de çok etkilenmişe benziyor. Saraydaki herkesi topladılar, Kral bunun doğaüstü bir olay olduğunu, bizimle ilgisi olmadığını, başka bir hedefe uçan karga sürüsünün yoluna Kronborg’un çıktığını anlattı. Babam da çıkıp tarihte benzer vakaların görüldüğünü, normal olduğunu, kargaların güneşten ya da aydan etkilenip böyle davranabildiğini, korkmamamız gerektiğini söyledi. Ama tabii ki herkes deli gibi korkuyor ve kimse bunun kötüye delalet etmediğine inanmıyor. Sen bizi koru Tanrım.

100/64/7

Temmuz sonlarına doğru beklenmedik bir felaket daha yaşandı Helsingør’da – iki gün süren şiddetli yağış sonrasında sarayın yeraltında kalan kısmını su bastı. Yaz ortasında böyle bir yağış kimse hatırlamıyordu. Suyu boşaltmak için bütün saray halkı seferber oldu. Ambarlardaki yiyecekler, odunlar ve stoklanan diğer malzemenin büyük kısmı kullanılamaz haldeydi, bunun üzerine saraydaki öğün sayısı beşten ikiye düşürüldü. Daha karga saldırısı unutulmamışken gelen bu felaket, saray halkının moralini iyice bozdu. Sarayın başka bir şatoya taşınması gündeme geldiyse de

adetlerinden, alışkanlıklarından kopmak istemeyenler çoktu; Kral da Kronborg'dan ayrılmayı istemeyince konu kapanmış oldu. Yine de Kronborg'un lanetlendiğine dair söylentiler, koridorlarda ve odalarda fısıltıyla dile getiriliyordu.

100/64/8

Bir kral, sarayını kurmak için neden düşmanının en kolay ulaşabileceği deniz kıyısını seçer? Denize bu denli yakın olmanın en büyük sakıncalarından bir başkasını yaz ortasında yaşadık – zaten nemden, küften zor nefes aldığım sarayı su bastı. Başka bir kraliyet sarayının başına bu gelmiş midir bilmiyorum ama büyük bir rezillik yaşadık. Bir gün karga leşleri, başka bir gün sular içinde yüzen erzak. Bizim kanat az etkilenen bölümlerden biriydi, biz de kendi derdimizle çok uğraşmak zorunda kalmayıp arkadaşlarımıza yardım ettik. Böyle olaylar dayanışma duygusunu artırıyor tabii, azıcık bir yiyeceği hep beraber paylaşıyoruz, ama o his geçince geriye kalan şey, geleceğe dair endişe oluyor.

100/64/9

Wittenberg ekibi yola çıktıktan sonra Ofelya ve Rosamunde de hazırlıklarını tamamladı, yola çıkacakları günden önceki akşam birbirlerinin saçını kestiler. Ardından Ofelya, babası ve abisiyle vedalaşmaya gitti.

Kapıdan giren kısa saçlı Ofelya'yı gören Polonius'un ilk sözü "Helle?" oldu, beti benzi attı – karşısındakinin ölmüş karısı değil, yaşayan kızı olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü.

"Rosamunde'yle yarın gün doğmadan Wittenberg'e doğru yola çıkıyoruz babacığım," dedi Ofelya. "Erkek kılığında gideceğiz, üniversiteye de öyle kaydolacağız."

“Siz kesinlikle delirmişsiniz,” dedi Polonius, bağdırmamak için kendisini zor tutuyordu, “Buradan Wittenberg’e kız başınıza gideceksiniz, orada kimliğinizi gizleyerek üniversite okuyacaksınız, belki bir yıl, belki iki yıl. Ofelya bunu aklın alıyor mu?”

100/64/10

Büyük gün geldi çatdı. Rosamunde’yle her şeyimizi hazırladık, atlar geldi, giysiler geldi, saçlar kesildi. Benim adım Arne, onun adı Birger olacak, konuyla uyumlu. Bu yoldan dönüş yok benim için, Hamlet olsa da olmasa da, ben kraliçe olsam da olmasam da yapacağım. En iyi arkadaşım yanımda olacak, sevgilim yanımda olacak, başım sıkışırsa yardım isteyebileceğim insanlar da var. Babamın bir endişesi daha var - bu durumu Kral’la Kraliçe’ye nasıl anlatacağı. “København’daki teyzemin yanına gittiğimi söyle,” dedim, aklına yatar gibi oldu. Yanımıza Marcellus’u katmaya karar verdi, ben de fazla direnemedim. Ama sonra vazgeçmek zorunda kaldı, gizlilik nedeniyle; zaten Kral’dan böyle bir şey isteyemezdi.

100/64/11

İlk gün çok erken yola çıktılar ama København’a gece yarısına doğru ulaştılar, bir hana girip hemen uyudular. İkinci gecelerinde Køge’de kaldılar; hanın sahibi onlardan şüphelendi, kılık değiştirmiş cadılar olduklarına kanaat getirdi ve adam toplayıp Ofelya’yla Rosamunde’yi öldürmeye niyetlendi. Neyse ki kaçmayı başardılar. Ertesi sabah bir gemiyle Storstrømmen’i geçtiler ve Danimarka’daki son gecelerini Gedser’de geçirdiler. Bu köyde han yoktu, yaşlı bir köylü çifti ikna edip samanlıkta yattılar. Ofelya sabaha karşı gözlerini açtığında loş ışıktaki bir adam

gördü, eşyalarını karıştırıyordu; çığlık atarak hırsızın üstüne atıldı. Adam neye uğradığını şaşırıp, Rosamunde Ofelya'nın yardımına gelince her şeyi bırakıp kaçtı. Birkaç saat sonra Rostock'a geçmişlerdi.

100/64/12

Hırsız kaçtıktan sonra çok düşündüm – Hamlet nasıl bir adamdı da bizi, iki kızı böyle bir yolculukta gönül rahatlığıyla yalnız bırakmıştı? Çok bilendim, Rosamunde'ye söylenip durdum, o da dedi ki, “Tatlı Ofelyam, bu zaten senin istediğin şey değil miydi? Hamlet’e ‘Biz kendi başımızın çaresine bakamayacak insanlar değiliz,’ diye çıkışmamış mıydın?”

Bir an olduğum yerde çakılı kaldım, sonra elimde olmadan güldüm – Rosamunde haklıydı, ben meydan okumuştum, şimdi Hamlet'i suçlamanın hiçbir manası yoktu. İçim yeniden güvenle doldu, rahatladım. Tabii ki önümüze çıkan her zorlukla baş edecek, her engeli aşacaktık. Bilerek, isteyerek bu yola çıkmıştım, ilk tehditte yelkenleri suya indirdiğim için kendime çok kızdım.

100/64/13

Güstrow yolunda hava çok ısınınca bir koruluğa sığındılar, ekmeklerini yiyip biraz dinlenmeye karar verdiler. Güneyden yaklaşan grubu ilk gören Rosamunde oldu – üstleri başları toz toprak içinde, paçavraya dönmüş giysiler giymiş 23 kişilik bir gruptu bu, giysileri kana bulanmıştı, hepsinin cildi bembeyazdı. İki kadın ayağa kalkıp gelenleri izlemeye koyuldu.

“Bizden bir isteğiniz mi vardır, barış içinde mi geliyorsunuz yanımıza?” diye sordu Ofelya.

“Biz bu yolun gezgin Yahudileriyiz, endişe etmeyin,” dedi başlarındaki haham. “1330’da öldürüldüğümüzden beri Bealitz’le Rostock arasını arşınlarız.”

“Neden?” diye sordu Rosamunde.

“Bizi kutsal ekmeği çalmakla suçladılar,” dedi kadınlardan biri, “O gece hepimizi toplayıp kılıçtan geçirdiler. O zamandan beri yoldayız.”

100/64/14

Yanımıza gelen Yahudileri görünce kanım dondu. Yüce Efendimiz’e hakaret etmiş, onun bedenini, kanını temsil eden kutsal ekmeği kirletmiş, herhalde paslı çivilerle delik deşik edip hayvanlara yedirmeye kalkışmışlardı. Bu Yahudilerin neler yapabileceğini kestirmek çok güç. Helsingør’a gelen bir Yahudi tüccar vardı, Kral’a iş teklif etmek istiyordu, işin ne olduğunu şimdi hatırlamıyorum. Kral ne derse desin adam gitmedi, akşam sofrasına kendisini davet ettirdi ve sanıyorum ancak istediğini aldıktan sonra sarayı terk etti. Bu Yahudilere hiçbir zaman güvenmedim. Hayalet hahama da bunu açıkça söyledim, bizi rahat bırakmalarını ve uzak durmalarını istedim. Sonunda baktık ki onların gideceği yok, biz kalkıp Güstrow’a doğru yola düzüldük.

100/64/15

Güstrow’dan Meyenburg’a olan yol uzundu, Meyenburg’a vardıklarında tek düşündükleri şey hemen yatacak bir yer bulmaktı. Küçük bir kasabaydı Meyenburg; şatonun yakınlarında, boş odası olan küçük bir han buldular. Hanın sahibesi az sonra ufak bir maşrapa ve iki madeni kupayla odalarına geldi. Kadının getirdiği kupaları aldılar; kadın gitmedi, anlatmaya koyuldu.

“Altı çocuk doğurdum, yedincisine hamile kaldığımda kocam bu son çocuğu yiyeceğini, bundan sonra çocuk doğurursam onları da yiyeceğini söyledi. Doğum yaklaştığında komşumuza sığındım, çocuğu orada doğurup ona emanet ettim. Emziremediğim için bebeği keçi sütüyle besledik. Çocuk büyüdü, güçlü kuvvetli de bir oğlan oldu, Hamburg’a gitti. Kocamsa o daha iki yaşındayken öldü.”

100/64/16

Keçi sütü galiba mayalanmıştı, içip mışıl mışıl uyuduk, sabah zinde bir şekilde uyandık gün doğarken. Yola hazırlanırken hancının deli kocasını düşündüm. Çocuğunu doğduğunda yiyeceğini söyleyen bir adamla evliymiş. İnsan böyle biriyle nasıl yaşar? Dokuz ay karnında taşıdığı yavrunu, hayatı birlikte geçirdiğin adama yesin diye verebilir misin? Verirsen sen de delirmez misin? Cesur kadınmış, çocuğu büyütürken iki yıl boyunca, kocası ölene kadar kimbilir neler çekti. Komşusunu da işe dahil etmiş. Hayat içinde, hiç beklemediğin yerlerde, saraylarda değil, kasabaların bok dolu sokaklarında ayakta kalmayı başaran güçlü kadınlar var. Birbirlerini buluyorlar, destek oluyorlar, dayanışıyorlar ve cehennemin yeryüzüne inmesini engelliyorlar. Erkeklerle kalsa çoktan inmişti.

100/64/17

Ofelya’yla Rosamunde’nin Wittenberg yolculuğunun belki de en zorlu etabı, Meyenburg’la Kyritz arasıydı. Bölgenin en yoğun ormanlarından biri burada yer alıyordu ama çevresinden dolaşmak yollarını en az üç gün uzatacaktı.

Ormana girdiler. Atlar ilerlemekte zorluk çekiyor, belirsiz bir nedenden ürküp huysuzlanıyorlardı. Gece olmadan ormandan

çıkmaları şarttı ama saatler geçiyor, çok ağır ilerliyorlardı. Karanlık çökmeye başladığında geceyi ormanda nasıl geçireceklerini düşünmeye başladılar. Tam kamp kuracak yer bakınırlarken çıkırtı sesleri duymaya başladılar – Kyritz’in meşhur değirmenlerinin sesiydi bu. O yöne yürüyerek yarım saatte ormandan çıktılar, bir yarım saat sonraysa kentin şatosunun yakınlarında bir handa, adı “Mord und Totschlag” (Cinayet ve Katl) olan biralarını yudumluyorlardı.

100/64/18

Ormandan geçerken aklım hep orman cinlerindeydi – burada kalabalık bir nüfusları olduğu bilinir. Atlara bir şey yapacaklar diye endişelendim. Annem ve babamla vaktiyle ormana piknik yapmaya gitmiştik; epey dolaştıktan sonra ufacık bir gölün kenarına oturmuştuk. Ben suyla, taşlarla oynarken oturduğumuz yerden uzaklaştım. Çok güzel, yemyeşil bir taş gördüm sonra suyun içinde, onu almak için göle girdim; tam taşı alıyordum ki hemen yanımda ölü bir tilki gördüm. Hiç korkmadım – suyun içinde huzurlu bir şekilde yatıyordu. Kuyruğundan tutup bizimkilere götürdüm; annem bunun kötü sonuçlanmış bir orman cini şakası olabileceğini söyledi. Babamın tüm itirazlarına rağmen anneme orman cinlerini anlattırdım. Tilkiyi bir ağacın dibine gömdük.

100/64/19

Rathenow yolu olaysız geçti, Ofelya ve Rosamunde ilk defa bir şehre akşam saatinden önce varıp gezmeye vakit buldu. Bir merccekçi dükkanı gördüler - vitrininde çeşitli gözlüklerin yanı sıra göz alıcı bir teleskop duruyordu. Ofelya vitrinin önünde o kadar

oyalandı ki Rosamunde onu kolundan tutup dükkana soktu. Dükkanın sahibi, Danimarka'dan iki beyefendiyle karşı karşıya olduğunu anlayınca ciddileşti, yaptığı teleskopu tanıtmaya girişti. Rosamunde bu teleskopları kimlerin satın aldığını sordu.

“Gösteriş meraklısı soylular ve gökyüzüne meraklı üniversiteler,” dedi adam.

“Wittenberg Üniversitesi'nde var mıdır?” diye hevesle sordu Ofelya, büyülenmiş gibiydi.

“Orada çok iyi bir teleskop olduğunu duydum ama ben satmadım,” diye yanıtladı dükkanın sahibi.

100/64/20

Bu alet, gökyüzünün derinliklerinden yıldızları, gezegenleri gösteriyor - insanın akli kolay kolay almıyor hakikaten. Fakat ne büyük bir gelişme. Gökyüzünü anlamak demek, Tanrı'nın bize gönderdiği mesajı da çözmek demek. Gökyüzündeki yüzlerce yıldız, gecelerin süsü olsun diye oraya konmuş olamaz. Burada şifreli bir mesaj var, herkesin görmesi istenmiyor, belli bir zamandan önce de çözülmemesi gerekiyor anlaşılan, yoksa bütün yıldızlar, gezegenler çıplak gözle görülür ve anlaşılır olurdu. Ama öyle değil, bizim gelişmemiz, düşüncemizi ve araçlarımızı geliştirmemiz, kendimizi mesaja hazır hale getirmemiz gerekiyor önce. Belki de ben ölmeden Yüce Babamız'ın göksel mesajını çözmüş olacağız. Bu ulu amaç için çalışmaktan daha önemli ne olabilir?

100/64/21

Brandenburg yolunda Sir Gawain ve yanında bir yabancıyla karşılaştılar. Adamlar Ofelya'yla Rosamunde'ye saygıyla selam verdi.

“Sir Gawain,” dedi Ofelya, “Daha önce de karşılaşmıştık, sizi yeniden görmek bir şeref. Sağlığınız yerindedir umarım.”

“Ah, evet,” dedi Gawain, “Bunaklığımı mazur görün. Yol arkadaşımı tanıştırayım: Babil Emiri Baligant. Roland’ın Charlemagne’a karşı savaşında Müslümanlara destek olmuştu.”

“Dostum Marsile benden yardım isteyince İspanya’ya koştum,” dedi Baligant.

“Charlemagne da Roland’ın yardımına koşuyordu o esnada,” dedi Gawain.

“Evet ama geç kaldı,” dedi Baligant.

“Beyefendiler,” dedi Gawain, “Bir emriniz yoksa sizi daha fazla alıkoymayalım.”

“Biz de öyle,” dedi Rosamunde.

İki adam bir kez daha selam verip ağır ağır uzaklaştı.

100/64/22

Buraların hayaletleri güpegündüz etrafta dolaşabiliyor, pek alışık değiliz. *Roland Destanı*’nı, *Beowulf*’u, *Kral Arthur*’u, *Binbir Gece Masalları*’nı, *Gilgamiş Destanı*’nı, tabii ki *Kalavrela*’yı bana annem okumuştı, babamın matematik ve belagat derslerinden fırsat bulduğunda. Gece ben uyuyana kadar benimle yatar, bu eski hikayelerin birbirine benzeyen yanlarını, karakterlerini, cesaret ve aşk gösterilerini konuşurduk.

Annemin hayaletinin bana tekrar görünmesini ister miydim? Bazen onun yokluğunda çok zaman kaybettiğimi düşünüyorum, her şeyi kendi başıma anlamaya, öğrenmeye çalışarak. Baba aynı şey olmuyor pek. Ne hissettiğimi anlattığımda annemin de aynı hisleri yaşadığını görürdüm; o his yuvası içinden bir yetişkinin gözüyle bakabiliyordu bana, bense bunu ne kadar yapabiliyorum, emin değilim.

100/64/23

Rathenow-Brandenburg etabı, yolculuklarının en kolay kısmı oldu. Sonraki gün hedefleri Bad Belzig'di, kısa sayılabilecek bir etaptı ancak yolun neredeyse tamamında orman içinden gideceklerdi. Bad Belzig'e on kilometre kala geniş bir düzlüğe çıktılar. Burası otis kuşunun memleketi sayılan bir alandı. Çok geçmeden otlar arasında koşuşturan otislerle karşılaştılar – bu kuşun bir özelliği çok ağır olmasıydı, erkekler 18 kiloya ulaşabiliyordu, kanat açıklıkları 2,5 metreyi bulsa da uçmayı pek sevmiyorlardı, o nedenle otislerin çoğu, bir yaşına gelene kadar başka hayvanlar tarafından avlanmış oluyordu. Otis kuşunun erkeğiyle dişi arasında fark çok belirgindi. Dişi otis kuşu düpedüz minyondur, erkek otisle aynı kuş olduğunu anlamak bile güçtü.

100/64/24

Bad-Belzig'e varmadan önceki geniş ovada, ormandan çıktıktan sonra karşılaştığımız kuşlar bizi çok eğlendirdi – atlardan korkuyorlardı ama uçarak uzaklaşmak yerine koşuyorlardı. Sanıyorum birkaç tanesini ezdik. Az ezilmiş olanlardan bir tanesini kızartıp yedik; dişiydi bu, gördüğümüz bazı devasa erkeklerden çok farklıydı.

“Sence bizim cinsimiz de böyle mi?” diye sordum Rosamunde'ye, anlamadı tabii. “Yani erkeklerle kadınlar arasında bizde de bu kadar fark var mı? Fiziksel olarak değil de ruhsal olarak.” Rosamunde elindeki budunu kemirerek düşündü, “Olabilir,” dedi, “Ama biz kadınlarda ruhsal ağırlık daha fazla; erkekler iyi kötü uçuyor ama bizim kığımız yerden kalkmıyor.”

Bu lafa çok güldüm. Komik ama ne kadar da doğru.

100/64/25

Yolculuklarının son merhalesini normalden çok daha hızlı bir şekilde, atlarını dinlendirmeden koşturarak tamamladılar ve akşamüstünden önce Wittenberg'e vardılar. Wittenberg Üniversitesi C şeklinde, ortası avlu olan büyük ve etkileyici bir binaydı; profesörler de bu binada kalıyordu. Öğrencilerse yatılı okul olarak kullanılan ve üniversitenin hemen yanında yer alan Lutherhaus'a yerleştiriliyordu. Burası Martin Luther'in yaşadığı, 95 Tez'ini yazdığı yerd; Ofelya aşırı dindar olmasa da Luther onun da saygı duyduğu bir din adamı ve felsefeciydi.

Üniversite öğrencileri ruhban sınıfından sayılıyordu, normal yurttaşlar gibi yargılanmıyorlardı; Luther'in evinde kalmaları gayet münasipti ancak bu uygulamanın bir de olumsuz yanı vardı – üniversite öğrencileri arasında suç oranı oldukça yüksekti.

100/64/26

Kent meydanına vardığımızda herkes bize ters ters baktı, sanıyorum atların hali yüzünden; biz de çok üzüldük sonradan. Uzun bir süre at binmem herhalde; kışımdeki eyer kokusu baki kalım ne zaman çıkacak.

Şehre daha şatafatlı bir biçimde girelim isterdim. Burası kaderimin değışeceği, geleceğimin şekilleneceğı yer ama pek etki bırakmamış olduk. Şehir farkına varamadı geldiğimin, bu gelen Ofelya'dır, onu alıp bambaşka bir Ofelya yapalım, diyemedi.

Yol boyunca Rosamunde'yle isim alıştırması yaptık, o bana sürekli Arne diye hitap etti, ben de ona Birger diye. İsim kısmı nispeten kolay, asıl zoru hal ve tavırda erkek gibi olmak. Çok dikkat etmek lazım, her şey buna bağılı.

Ofelya'yla Rosamunde meydandan geçip Collegienstrasse'ye çıktı, Melanchthonhaus'a yaklaşmışlardı ki iki bildik simayla, Rosencrantz ve Guildenstern'le karşılaştılar. Birbirlerini gördüklerine çok sevindiler, yol ortasında kucaklaştılar – dört adamın kucaklaşmasında bir sakınca yoktu.

“Ne zaman geldiniz?” diye sordu Rosencrantz.

“Şu anda,” dedi Rosamunde. “Daha okulu bile görmedik. Yatakhaneye gidiyorduk yerleşmek için.”

“Birlikte gidelim o zaman, size yardım edelim,” dedi Guildenstern, “Kim var burada biliyor musunuz, Rosencrantz'ın kuzeni Tyco, o da gelmiş bu yıl üniversiteye.”

“Peki Hamlet nerede?” diye sordu Ofelya, sabırsız görünmeye çalışarak.

“Meydandaki birahanelerden birindedir,” dedi Rosencrantz, “Yerleşin de gideriz, o da sizi çok merak ediyordu.”

“Öyle mi dersin?” dedi Ofelya alçak sesle.

Wittenberg'e geldiğimizde ilk gördüğüm tanıdıkların Rosencrantz ve Guildenstern olmasına sinirlendim. Hamlet neden ortada yok? “Geldi mi, ne zaman gelecek, aman kaçırmayayım,” gibi bir hissiyatı yok belli ki. Horatio ve kimbilir kimlerle oturmuş bira içiyor, anlamsız bir konuda anlamsız lakırdılar ediyor.

Yatakhane beklediğimden temiz çıktı ama çok gürültülü. Yatakhane Amiri Herr Schlank'la tanıştık – güleryüzlü ama belli ki çok disiplinli bir adam. İkimizi de delici bakışlarla süzdü, kayıt belgemizi görmek istedi. Meğer önce üniversiteye gitmek gerekiyormuş, bizim salaklar unutmuş.

Sonunda odamıza yerleşip rahat bir nefes aldık. Odamız avlunun yan tarafındaki ağaçlara bakıyor, saksıya sesleri geliyor, çok huzurlu. Burada çok iyi olacağım, hissediyorum.

100/64/29

Odaya yerleşince Rosamunde biraz uyumak istedi. Ofelya da Rosencrantz ve Guildenstern’le birlikte Hamlet’i aramaya çıktı. Meydana bağlanan sokaklardan birindeki büyük bir birahane buldular Hamlet’i. Masada Horatio ve Hamlet’in dışında Ofelya’nın tanımadığı beş kişi daha vardı. Onu görünce Hamlet ayağa fırlayıp Ofelya’ya yöneldi; durumu açık etmemesi için Ofelya eğilerek selam verdi, “Arne emrinizdedir, Prensım,” dedi. Hamlet şaşkınlıkla duraladı, sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“Sevgili Arne, nihayet! Sizi bu saygıdeğer beylerle tanıştırayım, hepsi de üniversiteye başlıyor bizimle,” dedi Hamlet.

Tanışma faslından sonra oturdular; Ofelya, Hamlet’in sol çaprazındaki sandalyeyi seçti. Konuşma, onlar gelmeden önceki yere döndü – dünyanın en iyi savaşçıları hangi ülkeden çıkıyordu?

100/64/30

Hamlet’i görünce nefesim kesildi – ne kadar yakışıklıydı, havallıydı; oturduğu masada herkes onun manyetizmasına kapılmıştı. Kalktı, bana sarılacak gibiydi, bunu o kadar çok istiyordum ki. Ama orada Ofelya değildim. Ofelya artık saklanıyor, sadece kendi odasında ya da sevgilisi Hamlet’in kollarındayken ortaya çıkacak.

Masadakilerin hepsi ortalama delikanlılardı, dünyayı bildikleri söylenemez, ciddiyetleri yok. Hamlet’in biraz var, Horatio’nunsa kesinlikle var. Hamlet’in ki ister istemez bir ciddiyet,

prens olmaktan ve hayatının kendi arzu ve hedefleri dışında şekilleneceğini bilmekten mütevellit hüznü bir ciddiyet. Horatio'nunkiye neyin ne olduğunu bilen, güvenilir bir adamın sade ciddiyeti. Kadınlar için kullanılabilir mi ciddiyet kelimesi? Benim ciddi bir kadın olduğum söylenebilir mi? Söylenmeli.

100/64/31

O gece el ayak çekildikten sonra Horatio yataktan çıktı, ardından Ofelya, Hamlet'le Horatio'nun odasına girdi. Birahane-
deki muhabbetleri iştahlarını daha çok açmıştı. O gece neredeyse hiç konuşmadan seviştiler, uyukladılar, yeniden seviştiler. Birbir-
lerinin bedenlerine, yumuşaklıklarına, sertliklerine taptılar, her keşif onlar için ayrı bir heyecan kaynağı oldu. Güneşin doğma-
sına yakın bir vakit, Ofelya normal düşünmeye başladı yeniden.

“Horatio geceyi nerede geçirdi?”

“Bulmuştur bir yer, açıkta kalmaz, merak etmeyin.”

“Her seferinde böyle mi yapacağız, yazık değil mi adama?”

Hamlet'in bu konuya henüz kafa yormadığı belliydi.

“Biz aramızda hallederiz, siz kendinizi bunun için üzme-
yin,” dedi, “Artık hiçbir şey için kendinizi üzmenize gerek yok,
ben varım.”

100/64/32

Bir insana her şeyimle kendimi verdiğim, her şeyiyle içime aldığım, yekvücut olduğumuz bir birlikteliktir. İkimiz de birbirimize bendi yıkılmış nehirler gibi aktık, sularımız karıştı, aşkımız bizi yoğurdu gece boyunca. Uykuyla uyanıklık arasında gidip geldik, öyle ki sevişiyor muyuz yoksa seviştiğimizi hayal mi ediyorum takip edemedim.

Bu mutlulukta erimişken, kulağımın dibinde şirret bir ses ötüyor: Nasıl devam edecek bu, şimdi ne olacak? Kafam çok karışık, itiraf edeyim. Kendimi Hamlet’e bu kadar koşulsuz vermekle hata mı ettim? Buna devam edersem tüm itibarımı yitirecek miyim? İnsanlar ne düşünecek? Daha önemlisi, Hamlet ne düşünecek? Benden utanacak mı, bıkacak mı? Aşkımın yoğunluğu beni tüketecek mi?

100/64/33

Üniversitenin ilk yılında “trivium” adı verilen üç ders oluyordu: gramer, mantık, retorik. İkinci yıla “quadrivium” adı altında aritmetik, geometri, müzik, astronomi öğretiliyordu; ek olarak Aristocu fizik, metafizik ve ahlak felsefesi dersleri sunuluyordu. Okutulan kitaplar arasında *Gramer Sanatı* (Donatur), *Retorik* (Cicero), *Aristo Mantığı* (Porphyry) ve *Küreler Risalesi* (Sacrobosco) yer alıyordu. Dersler sabah altıda başlıyor, öğlene kadar sürüyordu.

Danimarka ekibi “trivium” a kaydını yaptırdı ancak Ofelya astronomi dersini de şimdiden almak istiyordu. Üniversitenin rektörü Herr Peucer’le görüştü; rektör bunun iyi bir fikir olmadığını, matematik ve geometri bilgisi gerektirdiğini söyledi ama Ofelya ikna olmadı, bunun üzerine rektör de onu astronomi hocası Herr Oberrecht’e gönderdi.

100/64/34

Wittenberg’e gelmeyi başardım ama burada iki yıl kalmayı başarabilecek miyim? Hayat buna izin vermeyebilir gibi geliyor, babam her an geri gelmemi emredebilir. O yüzden astronomiyi ikinci yıla bırakmadan almak istedim. Böyle bir uygulama yokmuş rektörün sekreterinin söylediğine göre, ben de bunun

üzerine Herr Peucer'in kendisiyle görüşmek istedim; yarım saat kadar bekledikten sonra rektörün yanına alındım. Peucer hekimmiş ama astronomi ve astroloji konularıyla da ilgileniyormuş. Odasındaki yıldız haritaları çok ilginçti, uzun uzun baktığımı görünce yıldızların hayatımızı nasıl yönlendirdiğini, bazı yıldızların etkisinin birleştiğini, bazılarının ters etki yarattığını, ayın önemini ve özellikle kadınları nasıl etkilediğini anlattı. Umarım astronomi hocası da Peucer kadar ilginçtir.

100/64/35

Oberrecht'in odası, yatakhane de bulunduğu Lutherhaus'un Elbe Nehri'ne bakan kanadındaydı. Ofelya, Oberrecht'in odasına girince adamlar burun buruna geldi – beklediğinden daha gençti, otuzlarının ortasındaydı. Zekası gözlerinden okunuyordu, yerinde duramıyordu. Ofelya'ya oturmasını işaret etti. Ofelya tam söze girecekken pencerenin yanında duran kafesi ve içindeki sincabı gördü ama hayvanla ilgili hiçbir şey demedi, doğrudan konuya girdi.

“Herr Oberrecht, ben Arne Brusk, Helsingør'dan, Danimarka sarayından geldim. Gelmek istememin temel sebebi astronomi dersi almak. Bunun ikinci yıl dersi olduğunu biliyorum ama önümüzdeki yıl burada olmayabilirim. Babam Danimarka Kralı'nın başdanışmanı ve oldukça yaşlı, sağlığı iyi değil. Çok çalışacağıma şerefim üzerine yemin etsem beni dersinize alır mısınız?”

100/64/36

Yaşlı, gözlüklü, uzun beyaz sakallı, kel ve kambur birini bekliyordum; genç, yakışıklı, yerinde duramayan, gözleri velfecri

okuyan bir adamla karşılaştım. Bu mu bana astronomi öğretecek diye düşündüm işin doğrusu. Sonra gözüm yandaki kafese ilişti – adam kafeste sincap besliyordu. Daha neler dedim kendi kendime. Bütün bu Wittenberg projesi bir anda şaibeli bir hal almıştı gözümde. Bu kadar çırpındığım bir şeyin zaman kaybından ibaret olmasını kaldıracabileceğimi sanmıyordum. Yine de buraya kadar gelmiştim artık, ne söyleyeceksem söyleyecek ve kaderime razı olacaktım. Fakat Oberrecht ufacık odanın içinde dolanıp duruyordu, dikkatimi dağıtıyordu; başım dönmeye, midem bulanmaya başlamıştı. Bir an önce oradan gitmezsem bir rezillik çıkacaktı.

100/64/37

Oberrecht, Ofelya'yı süzdü, sonra bir kağıda bir dik üçgen çizdi, dar açılardan birini işaretledi.

“Bu açının kaç derece olduğunu kenar uzunluklarından bulabilir miyiz?”

“Bence evet,” dedi Ofelya biraz düşündükten sonra, “Kenarların uzunlukları birbirine bağlı olduğuna göre açılar da onlardan bağımsız olamaz.”

Oberrecht masasından kalktı, sincabına fındık verdi.

“Astronomi dersini almayı neden istiyorsunuz?”

“Çocukluğumdan beri yıldızları merak ediyorum. Gök kubbede bir amaçla bulunduklarını ve hareket ettiklerini, hem birbirlerini hem de bizi etkilediklerini ve insanlık için bir mesaj barındırdıklarını düşünüyorum. Belki ben de bilinmeyen ufak bir şeyi bilinir hale getirebilirim.”

Oberrecht, Ofelya'nın elini sıktı.

“Herr Busk, ilk dersimiz üç gün sonra, altıda.”

100/64/38

Üçgenler, açılar, kenar uzunlukları hiç bilmediğim konulardı, bir tek dik üçgenin kenarlar kuralını biliyordum. Annem bir gün birlikte örgü örerken yünden bir üçgen yaptı, kare şeklindeki mührünü de dik açığa koydu.

“Bak Ofelya,” dedi, “Bir üçgenin kenar uzunluklarının toplamı sabittir, değil mi?”

“Bilmiyorum,” dedim.

“Bastırır mısın mührü? Bak şimdi farklı farklı üçgenler yapıyorum kenar uzunluklarını değiştirerek. Ama bu uzunluklar hep birbirine bağlı, değil mi? İki uzunluğu bilersen üçüncüsünü de bulabilirsin ve toplamda hiçbir zaman ipin uzunluğundan daha uzun olamazlar. Neden? Çünkü ipin uzunluğu sabit, uzamıyor da kısalıyor da.”

Annemin anlattıklarını hatırladığım için Oberrecht’i etkileybildim. Bence bu çok önemli bir işaret.

100/64/39

Dersler başlamadan önceki gün hava çoktandır olmadığı kadar güzeldi; Hamlet, Horatio, Ofelya ve Rosamunde piknik yapmaya, bir kayık kiralayıp Elbe’de gezintiye çıkmaya karar verdi. Ofelya ve Rosamunde piknik sepetini hazırladı, Hamlet de şarap getirdi. Horatio’nun pazarlık edip kiraladığı kayık oldukça büyüktü ve dört kürekliydi, iyi yapılmış bir kayıktı. Güle eğlene hepsi kürek başına geçti; batıya, şehrin dışına doğru kürek çekmeye başladılar. Kıvrıla kıvrıla akan bir nehirdi Elbe, çok hızlı akmazdı, bir yerden bir yere gitmek istiyorsanız sizi gerçekten yorabilirdi. Neyse ki bu dörtlünün öyle bir niyeti yoktu. Güzel bir ağaçlık alan bulduklarında kıyıya çıkıp gölgede piknik yaptılar, şarkılar söylediler, şakalaştılar.

100/64/40

Sakin sakın ilerliyorduk Elbe’de, dev bir yılan gibiydi, Horatio’nun anlattığına göre Bohemya’da doğup Kuzey Denizi’ne ulaşıyordu. Hepimiz kürek çekiyorduk, Hamlet “haydi hop” gibi bir şey söylüyordu. Wittenberg’i arkamızda bırakmak üzereyken düşündüm – böyle devam etsek, geri dönmese, Hamburg’a kadar gidip Kuzey Denizi’ne, oradan da okyanusa açılırsak ne kadar güzel olurdu. Bu kayık büyük ama okyanusa hiçbir şekilde uygun değil tabii, ama hayal işte. Horatio dedi ki okyanusun öte kıyısındaki Amerika’ya Avrupa’dan yerleşimciler gitmeye başlamış; İspanyollar ve Fransızlar gitmiş ilk olarak, İngilizler de hazırlanıyormuş. Ne büyük bir heyecan! Bambaşka bir kıta, tuhaf hayvanlar, hiç görmediğimiz bitkiler. Buraları keşfe çıkmak ne müthiş olurdu.

100/64/41

Dönüş yolculuğu zahmetliydi, hem akıntıya karşı gidiyorlardı hem de epeyce şarap içmişlerdi. Rosamunde’yle yer değiştirip Ofelya’nın yanına oturmak için ayağa kalkan Hamlet, dengesini kaybedip Elbe’nin bulanık sularına düştü. Ofelya hiç düşünmeden suya atladı, arkasından da Horatio; yüzme bilmeyen Hamlet’i güçbela kayığa çıkardılar. Hamlet korkudan düpedüz titriyordu. “Su çok soğuktu,” dedi, diğerleri de bozmadı ama korkusu gözlerinden belliydi. Wittenberg’de kayığı teslim ettiklerinde üçü de ıslak ve suratsızdı. Ofelya’nın canı hepsinden sıkkın gibiydi – giysisi üstüne yapışmış, fiziki görünür olmuştu. Binaya yaklaştıklarında Rosamunde önden gidip battaniye getirdi, Ofelya da buna sarınıp yatakhaneye çıktı. Odalarına çekilip silindiler, kurulandılar, nehrin kokusu üzerlerinden gitti. Geceye hazırdılar.

100/64/42

Bir prensin yüzme bilmemesine inanamıyorum. Akşam yemeği için yemekhanede buluştuk, Hamlet'in bana ve Horatio'ya teşekkür ederkenki ciddiyeti beni çok güldürdü, gülmem de onu kızdırdı ama elimde değil, oyuncu gibiydi tam.

Oyuncu demişken, Hamlet'in buraya gelir gelmez edindiği arkadaşlar arasında tiyatrocular da var. Hiç hoşlanmadığım bir grup. Çok gürültücüler, nereye giderlerse gitsinler herkes yalnızca ve yalnızca onları izlesin, dinlesin istiyorlar, sahne dışında da. Hep abartılı hareketler, içeriğinden büyük cümleler, manasız bir gösteriş. Alışık olmadığım türden kadınlar var aralarında sanıyordum, hepsi erkekmiş. Bunu öğrenince kendime kızdım, sanki günün tamamına yayılmış bir oyun oynayan ben değilim, sürekli rol yapıyorum gibi tutmuş insanları eleştiriyorum.

100/64/43

Ofelya'nın üniversite hayatı, Desiderius Lull'un verdiği mantık dersiyle başladı. Derste on kişiydiler, bir masa etrafında oturmuş, Lull'un anlattıklarını dinliyorlardı, aralarında yalnızca bir kişi not tutuyordu.

Aristo mantığından ve onun beslediği skolastik düşünceden uzaklaşacaklardı, ders kitabı olarak da Melanchthon'un *Compendiaria dialecticas ratio* adlı eserini kullanacaklardı, diyalektiği öğreneceklerdi ve bu, retorik dersinde çok işlerine yarayacaktı.

"Kadınlar aptal mıdır?" diye sordu Lull. "Vereceğimiz ilk örnek bunu doğrulayacak, sonra bunun tersini gösteren bir örnek vereceğiz, iki örneği değerlendirip yeni örnekler ele alacağız, teker teker çürüteceğiz, ayakta kalan örnek cevabımızın temelini oluşturacak."

Dersin bitiminde Lull, öğrencilerine hiç de ucuz sayılmayacak bir fiyata Melanchthon'un kitabını sattı.

100/64/44

Dersin başında heyecanlandım fakat bu Lull denen adam çok sıkıcıydı, hevesim birden söndü, anlattığı şeyler ilgimi çekmedi. Kitap almamız gerektiğini de bilmiyordum, Wittenberg’de parasız kalırsam büyük skandal olur.

Erkekler ne riyakar! Kadınların olduğu yerde çok kibarlar, kadınlara hayranlar, ama erkek erkeğe kaldıklarında ilk akıllarına gelen şey kadınların aptallığı. O kadar sinirlendim ki. “Hiç bir cinste erkekle dışı arasında zeka açısından bir fark gözlemlemedim, efendim,” dedim olabildiğince kalın bir sesle, “Olsa olsa dişiler daha sakın oluyor, erkeklerse gösteriş meraklı.” Ortalık gerildi, “Hepimiz güzel bir kadının saklı hazinelerini düşünerek hafifçe aptallaşmadık mı dostlarım?” dediğimde Rosamunde yüksek sesle güldü, herkes ona katıldı, mesele tatlıya bağlandı.

100/64/45

Ofelya, Hamlet ve Horatio, üniversite yakınındaki ayakkabıcıya, Grünbein’a gitti – nehir suyuna maruz kalan ayakkabıları kaskatı olmuş, şekilleri bozulmuş, giyilmez olmuştu. Dükkanın sahibi onları son derece kibar bir biçimde karşıladı, rahat sandalyelere oturttu, Danimarkalı olduklarını öğrenince daha da ilgilendi – erkek kardeşi bir Danimarkalıyla evlenip Kopenhavn’a yerleşmişti.

Horatio durumlarını anlatınca ayakkabıcı Horatio’dan ayakkabısının tekini vermesini rica etti, dikkatle inceledi, sonra da üzgün bir ifadeyle başını salladı.

“Maalesef, genç efendim, bunlar ölmüş.”

Bunun üzerine dükkandaki ayakkabılardan kendilerine birer çift beğendiler ve yaptırmak için kaparo verdiler. Danimarka ve Saksonya yapımı ayakkabıların farklarından konuştular.

Ayakkabıcı üçünün de ölçülerini aldı, Ofelya'nın ayaklarını çok beğendi, iltifatlar etti.

100/64/46

Tehlikenin nereden, ne zaman geleceği belli olmuyor. Kadın ayakkabılarına bakmamam, erkek ayakkabıları arasından seçim yapmam gerektiğini biliyordum tabii ama ayaklarımın küçük oluşunun bana sorun yaratabileceğini düşünmemiştim. Grünbein'in sahibi adam ölçü almak için ayaklarıma eğilince eyvah dedim. Neyse ki bir şey olmadı, adam erkekliğimi sorgulamadı, "Genç efendim, ayaklarınız ne kadar şekilli ve zarif, çok da narin olduklarını tahmin ediyorum, böyle ayaklar ancak bir saray beyefendisine ait olabilir. Yanılıyormuyum?" dedi.

Mesele saraya bağlanınca rahatladım.

"Çok zekice bir gözlem, tebrikler. Evet, Helsingør'da, Kronborg Şatosu'nda doğup büyüdüm."

Adam iltifatımdan o kadar memnun oldu ki Hamlet'le Horatio'nun nereden olduğunu sormak aklına bile gelmedi muhtemelen.

100/64/47

Oberrecht'in astronomi dersinde Ofelya, hocaya en yakın iskemleye oturmuştu; sınıfta bir Danimarkalı daha vardı, o da Jørgen ve Inge Bracho'nun oğlu Tyco'ydu. Aslında Jørgen, Tyco'nun amcası, Inge de yengesiydi, kendi anne-babası Tyco'yu küçük yaşta onlara emanet etmişti.

Oberrecht ilk derste astronomi tarihini özetledi, Eski Mısır'ı, Çin'i, Aristo'yu, Uluğ Bey ve Takiyüddin'in rasathanelerini anlattı, Copernicus'un buluşlarıyla dersi sonlandırdı.

Ders çıkışında Ofelya, Tyco’yu bir kenara çekti; Tyco ancak o zaman Arne’nin Ofelya olduğunu anladı.

“Sırrımı kimseye anlatmayacaksınız değil mi?” diye sordu Ofelya.

“Hiç merak etmeyin,” diye sırtıttı Tyco, “Bir-iki hafta sonra dersi bırakıp eve dönersiniz zaten, astronomi lavta çalıp şarkı söylemeye benzemez.”

100/64/48

Oberrecht’in dersinden önce çok tedirgindim, dersten ve hocadan soğumaktan korkuyordum. Bütün çabalarım, fedakarlıklarım boşa mı gidecekti? Hiç de öyle olmadı, muhteşem bir ders dinledik, gökyüzünün çağlar boyu ne kadar önemli addedildiğini, ne kadar yanlış yorumlar yapıldığını, gözlemin ve matematiğin ne kadar önemli olduğunu üç saatte anlatıverdi Oberrecht. Hakikaten çok zeki ve çok bilgili bir adam. Buradaki rasathanede çığır açabilecek işler yaptığı söyleniyor.

Tabii bütün bunlar, ancak ben çok çalışırsam ve açıklamaları kaparsam bir anlam ifade edecek. Zamanımı çok iyi planlamam lazım.

Çıkışta bizim sahte yetim Tyco’yu gördüm, her zamanki gibi asabımı bozacak şeyler söyleyip gitti. Ona da gününü göstermem gerekecek.

100/64/49

Ofelya ve Rosamunde, Löwenhaus’ta bacaklarını yaymış bira içerken içeriye Rosencrantz ve Guildenstern girdi, el sallayarak masaya geldiler, “Size katılabilir miyiz sevgili kardeşler?” diyerek oturdular. Rosencrantz, Ofelya’nın omzuna elini koyup “Wittenberg bize yeni alimler kazandırır mı bilmem ama heyecanını

içkiyle besleyen bir oyuncu kazandıracığı kesin,” dedi. Ofelya bir omuz hareketiyle Rosencrantz’ın elini düşürdü, “Ne olur anlatın,” dedi.

Guildestern, “Ben anlatayım,” diye söze girdi. “Hamlet bu akşam sahnelenecek bir oyunda rol alıyor, hepimiz davetliyiz, arzu ederseniz birlikte gidebiliriz.”

“Konusu neymiş oyunun?” diye sordu Rosamunde, Ofelya’ya bakarak.

“Ahmaklarla cesurca savaşmanın gerekliliği hakkında,” dedi Rosencrantz.

Ofelya masaya para bırakıp ayağa kalktı. “Yolu gösterin beyler.”

100/64/50

Erkek olmanın keyifli yanları var – en önemlisi insan içinde ne kadar rahat olabildiğin. Ne yaparsan yap kimse karışmıyor – bağır, çağır, kahkaha at, küfret, kimse umursamıyor. Dünya ne zaman böyle ikiye bölündü acaba, hep mi böyleydi, her yerde mi? Gerçi çok yorucu ve kafa şişirici de olabiliyor, şamata kısmı eğlenceli ama bir yerden sonra zaman kaybı. Nakış işlemek bile daha iyi aslında.

Rosencrantz tuhaf davranmaya başladı, erkek kılığında olmamdan yararlanarak aşırı samimiyet gösteriyor, derdi nedir anlamadım, Hamlet duysa başına neler geleceğini bilmiyor gibi.

Hamlet’in Wittenberg “gezi”si nasıl sonuçlanacak acaba. Sanki Kral onu buraya biraz kafasını dağıtsın, rahatlayıp kendisine gelsin diye yollamış.

100/64/51

“Cesaret ve Ahmaklık” ahırdan bozma bir sahnede oynanıyor. İsveçli bir annenin savaş ortasında hayatta kalmak ve savaşan

tarafı parmağının ucunda oynatarak kazanç sağlamak için uğraşmasını anlatıyordu, ama 12 yıllık savaşın sonunda üç çocuğu da ölüyordu. Hamlet, annenin çocuklarından biriydi, adı Danimarka Peyniri'ydi. Oyun bir savaş eleştirisi olduğu kadar bir Katoliklik eleştirisiydi, belki de bu nedenle Wittenberg'de sahneleniyordu.

Hamlet oyun boyunca ayakta durmakta zorlandı, repliklerini unuttu. Asıl heyecanlı anlar, oyunun bitiminde Hamlet'in sahneden düşercesine inip Horatio'nun yanında oturan bir genci bıçaklamasıyla yaşandı. Hamlet önce nezarethaneye, oradan da yatakhaneye götürüldü, Danimarka ekibi de onu izledi. Hamlet'in binadan bir ay boyunca çıkması yasaklandı.

100/64/52

Olanlara inanamıyorum. Güzel bir oyundu, trup da yeteneksiz değildi ama Hamlet'e rol vermişlerdi, herhalde Danimarka Prensi olduğu için. Onların ayarında değildi beyimiz, zaten sarhoştı. Sonra sahneden inip birini bıçakladı; adam ölmüş. Üniversite öğrencisi bir prensin karıştığı bir olay olarak örtbas edileceği belli.

İşin aslını yatakhane anladık: Delikanlı, yanında oturan Horatio'ya fazla ilgi göstermiş, oyun boyunca fısıldaşmışlar, Hamlet perde arkasından onları izleyip çileden çıkmış. "Size ne zararı vardı ki? Dikkatiniz mi dağıldı? Sanat için mi adam öldürdünüz efendim?" diye sordum öfkemi zapt etmeye çalışarak.

"Siz iki erkeğin arasındaki dostluğun ve yakınlığın gereğini anlayamazsınız, tabiatınız müsaade etmez," dedi Hamlet, sonra da sızdı.

100/64/53

Sonraki bir ay boyunca Ofelya'yla Hamlet birbirini pek görmedi – Hamlet derslerin çoğuna gelmedi. Ofelya da kendisini

insanlardan çekti, Oberrecht'in derslerini daha iyi kavrayabilmek için trigonometri ve geometri çalıştı.

Bir gün ders bitiminde Oberrecht, Ofelya'nın kalmasını istedi, onun son ödevini çıkardı – ayın evreleri hakkındaydı ödev.

“Sizin aritmetik ve geometri bilginizin olmadığını sanıyordum,” dedi Oberrecht, “Sınıftaki en iyi ödev olmuş bu.”

Ofelya'nın yanakları kızardı. “Okuldan sonra kendim çalışıyorum efendim,” dedi, “Gökyüzünün beni büyülediğini söylemiştim, ama sizin dersinizde gökyüzünün bilimine vakıf olmaya başladığımı hissediyorum.”

Oberrecht gülümsedi – Ofelya bunu ilk defa görüyordu. “Müsait olduğunuz bir akşam rasathaneye gelin öyleyse, size teleskopumuzu göstereyim,” dedi Oberrecht.

100/64/54

Johann Oberrecht ne kadar farklı biri. Adamın zekası ve çalışkanlığı hakikaten hayranlık verici, onunla büyümüş olsaydım eminim çok daha üretken ve açık kafalı bir insan olurdu. Sert görünümlü, derste asla sululuğa ya da lafın dağılmasına izin vermiyor, fakat gözlerinde bir yumuşaklık var, merhametli ve iyi kalpli bir insan olduğunu seziyorum.

Ödevimi övmesi ve beni rasathaneye çağırmasından inanılmaz mutlu oldum; ilerlediğimi, kafamın giderek daha çok çalıştığını, derslerin işe yaradığını, burada işim bittiğinde çok şey kazanmış olacağımı hissediyorum.

Bunu itiraf etmek istiyor muyum emin değilim ama Hamlet gözümde koca bir oğlan çocuğuna dönüşüyor iyice. Buraya gelmek ona hiç yaramadı, nasıl toparlayacak bilemiyorum.

Bir hafta sonu Ofelya'yla Rosamunde atlarıyla gezintiye çıktı, Wittenberg'in kuzeyinde, şehre ilk geldiklerinde geçtikleri ormana gittiler.

Ormanda epey ilerlemişlerdi ki iniltiye benzer bir ses duyular. Ardından bir at sesi geldi, sesin peşinden de Sir Gawain.

"Tanrı'nın inayeti üzerinizde olsun, beyefendiler," diye söze girdi, onları yine tanımamıştı, "Buralarda dev bir ayı gördünüz mü?"

"Hayır, saygıdeğer şövalye," dedi Rosamunde, "Ama tuhaf bir ses duyduk."

"Bir devin inlemesi gibi miydi?"

"Tam olarak öyle," dedi Ofelya, "Şu taraftan geliyordu," diye ekledi eliyle göstererek.

"Size minnettarım," diyerek atını o yöne çevirdi şövalye. "Saksonya ayılarının ruhu o. Ayılar insanlara toplu halde saldırmaya başladı. Ayılarla savaştayız diyebiliriz."

Orman gezintisi aslında Rosamunde'nin fikriydi; bu hafta çok sıkılmıştı, hayır diyemedim. Ağaçların arasında ilerlemeye başladığımızda başka bir dünyaya girmiş, hafiflemiş, arınmış gibi hissettim kendimi. Wittenberg'deki hayatımız ikimizin de hiç alışık olmadığı bir tempo ve yoğunlukta devam ediyor; ne kadar yorulduğumuzu ormanda anladık.

Sonra ürkütücü bir inilti duyduk –ardından yine Sir Gawain çıktı karşımıza– insanlarla ayılar savaştaymış. Ancak ormanda yiyecek bulamazlarsa insanların yaşadığı yerlere gelir bu hayvanlar, yiyecek aramak için o da, saldırmak için değil.

Sir Gawain’le konuştuktan sonra ormanın huzuru yok oldu; garip, yabancı, tehditkar bir yer haline geldi. Çok üzüldük ama yapacak bir şey yoktu, doğa bizi memesinden çekmişti.

100/64/57

O akşam Jüdenstrasse’deki birahaneye gitti Ofelya ve Rosamunde; Hamlet, Horatio, Rosencrantz ve Guildenstern de oradaydı. Rosamunde onlara Sir Gawain’den bahsedince Horatio bir defasında bir ayıyla boğuşmak zorunda kalışını anlattı – uzun bir mücadeleden sonra tam ayıyı öldürecekken bıçağını indirmiş, ayı da hoflamaya benzer bir ses çıkarıp uzaklaşmıştı. Hamlet bunu çok ilginç buldu, saray bahçesinde beslediği ayı yavrusunu hatırladı. “Bu ayılar köpek gibidir, zeki ve hızlıdır, çok da güçlü oluyorlar.”

“Ayıların ruhuyla nasıl bir bağı var efendim bu anlattıklarınızın?” diye sordu Ofelya gülümseyerek, “Rica ederim beni karanlıkta bırakmayın.”

“Size de bu aralar hiçbir şey söylenmiyor,” dedi Hamlet, “Yüzünüzün ekşiliği sesinize de yansıyor.”

100/64/58

Hamlet’le itişmeyi sevmiyorum. Ama elimde değil. Wittenberg’e gelmeden önce onunla sevgiliydik, birbirimizi görmek için çırpınır, yalnız kalabilmek için fırsat kollardık. En sevdiğim koku onun boynunun kokusuydu; elimi tutunca ne kadar heyecanlanırdı. Buraya geldiğimizden beri çok şey değişti, yüreğim usul usul boşaldı ve kimse buna dur demedi. Ayrı düştük, düşerken birbirimizi kollamadık, belki fazla güvendik ilişkimize, ne olabilir ki dedik, sonunda da gördük. Ne kadar oldu ki bu

şehre geleli – o kadarcık süre içinde dünyalarımız farklılaştı, birbirimizi aramaz, bulduğumuzda istemez olduk. Rosamunde di-yordu geçen gün – “Eskiden kardeş gibiydiniz, sevgili oldunuz, şimdi yine kardeş gibisiniz ama geçinemeyen iki kardeş, eskisi gibi değil.”

100/64/59

Onlar sohbet ederken Tyco çıkageldi, yükünü çoktan almıştı. Masaya oturup yüksek sesle matematikte ne kadar iyi olduğunu, yıldız hesaplarını kimsenin ondan iyi yapamayacağını, ya-kında onu üniversiteye hoca olarak alacaklarını anlattı.

“Bu masada benimle aşık atmak isteyecekler vardır sanı-yorum,” dedi, “Kadın olmasalardı kendilerini düelloya davet ederdim.”

Ofelya bunu duyunca yerinden fırladı, “Sizin aşağılamaları-nıza katlanacak değilim, Brache. Çıkalım.”

Tyco dünden hazırды. İkisi birahenenin önüne çıkıp kılıçları-nı çekti. Hamlet, Ofelya’yı yatıştırmak istedi ama öyle bir bakış yedi ki vazgeçti.

Düellonun başlamasıyla bitmesi bir oldu – Ofelya, Tyco’nun burnunun ucunu bir hamlede kesti, Tyco da acılar içinde haykı-rarak yerdeki burun parçasını alıp doktor aramaya koştu.

100/64/60

Bu Tyco’yla işimiz var, dedim kendi kendime, düellodan sonra. Böyle uluorta, kadınsınız, korkaksınız, matematiği de becere-mezsınız havaları çok acınası. Çenesini kapadığımı düşünüy-o-rum – kopan burun parçasının yerine taktırdığı pirinç parça onun küstahlığının yerini tutar bundan sonra.

Aslında astronomi konusunda yetenekli. Derste söyledikleri kafasının çalıştığını gösteriyor. Oberrecht de ona saygılı davranıyor, arada hatalarına gülüyor ama dalga geçer gibi değil. Tyco'nun ileride kendisinin eşiti olabileceğini sezdiği için böyle yapıyor bence. Benimle ilişkisi böyle değil – daha resmiyiz, bir mesafemiz var, ama bazen gözü bana takılıyor derste, uzunca bir süre bana anlatıyormuş gibi anlatıyor, sonra silkiniyor. Bir de tabii rasathaneye ben davet edildim, Tyco değil.

100/64/61

Rasathane, çatı katında karşılıklı iki odaya yayılmıştı. Ofelya oraya gittiğinde gecenin onuydu. Oberrecht'i çalışırken buldu.

“Arne, geldiniz demek, buyurun,” dedi Oberrecht ve doğru-
dan konuya girdi: “Hiç teleskop görmüş müydünüz?”

“Bir kere,” dedi Ofelya, “Wittenberg’e gelirken.”

Karşı odaya geçtiler. Yaklaşık bir metre uzunluğunda, pence-
reye doğrultulmuş ayaklı bir teleskoptu bu.

“Hollandalı bir gözlükçüye yaptırdım,” dedi Oberrecht.
“Önde bir objektif merceği var, gözünüzü koyduğunuz yerdeyse
küçük bir mercek daha. Görüntüyü tersine çeviriyor ama sorun
değil. Denesene.”

Oberrecht pencereyi açıp teleskopu ayarladı ve Ofelya'ya yer
verdi. Ofelya bakıp, “Oradaki parlak yıldız hangisi?” diye sordu.

“Yıldız değil,” diye yanıtladı Oberrecht, “Mars o.”

“İnanılmaz,” dedi Ofelya.

100/64/62

Hayatımın en heyecanlı günlerinden biriydi – teleskop kul-
landım ve Mars'ı, Jüpiter'i, Satürn'ü gördüm. Olağanüstü

bir alet – Pisa’da Galilei adında bir adam daha da gelişimini yapmaya çalışıyormuş. Burada Oberrecht’le çalışmayı o kadar istiyorum ki. Keşke hep Wittenberg’de kalabilsem. Biliyorum, Hamlet ve diğerleri bir noktada Helsingør’a dönmek zorunda ama benim orada hiçbir işim yok – babama bakarsak yalnızca evlenmem gerekiyor, bunun da Hamlet’le olma olasılığı epey düşük. Zaten Wittenberg’e geldikten sonra Hamlet gözümden çok düştü. Onun yanında, gölgesinde yaşamak, saçmalıklarına katlanmak ve gerekirse düzeltmek, şımarıklıklarını hoş görmek – böyle bir hayatı kendime hiç yakıştıramıyorum. O da bana bayılmıyor – geldiğimizden beri birbirimizi doğru dürüst görmedik bile.

100/64/63

Oberrecht, Ofelya için bir şeyler yapmak istiyordu.

“Önünüzü açmak istiyorum, geriden başladınız, hayatta ilerlemenin yolu yordamı hakkında destek görürseniz bazı şeyler çok daha çabuk çözülür.”

Oberrecht bir an sustu; Ofelya pürdikkat onu izliyordu. “Asistanım olmak ister misiniz? Size kayda değer bir ücret vermem, ancak ölmemenizi sağlayacak bir tutar olacaktır.”

Ofelya bayılacak gibiydi, eliyle masadan destek aldı, “Tabii ki isterim, Herr Oberrecht. Ne yapacağım, benden beklentileriniz ne olacak?”

“Öncelikle gezegenlerin yörüngelerinin hesaplanması ve bunun için gözlem verilerinin tablolaştırılması işi var,” dedi Oberrecht, “Tabii bazı gözlemleri de bizzat sizin yapmanızı isteyeceğim.”

“Harika,” dedi Ofelya gerçek bir mutlulukla. “Bana güveniniz en büyük onurdur.”

100/64/64

Her şeye kadir Tanrım, istediğim her şey teker teker gerçekleşiyor, sana minnettarım, duacıyım. Önce Wittenberg’e gelmeyi başardım, sonra kendimi üniversiteye kabul ettirdim, sonra aslında henüz alamayacağım astronomi dersine kabul edildim, şimdi de hocam bana asistanlık teklif etti. Sahte tevazu hiç bana göre değil, kendimle gurur duyuyorum. Oberrecht benimle konuşurken son derece rahattı, bana ve yapabileceklerime samimiyetle inandığı belliydi. Bu güveni hak etmek için çok çalıştım, bundan sonra daha da çok çalışacağım. Hamlet’in haytalıklarına eşlik etmek gibi bir lüksüm yok artık. Tyco’nun gerisine de asla düşmeyeceğim. Bu konuda Hamlet’le ciddi bir konuşma yapmam ve zaten sadece adı kalmış ilişkimizi sonlandırmam lazım.

50/128/1

Oberrecht’in az önceki rahatlığı, samimi hali gitmiş, kaşları çatılmış, odanın içinde sıkıntılı sıkıntılı dönenmeye başlamıştı. Sonunda belli ki konuşmadan olmayacağını anladı.

“Bunu sizi rencide etmeden nasıl soracağımı bilmiyorum ama bir işveren-çalışan ilişkisine gireceğimiz için, ilerideki muhtemel problemleri şimdiden bertaraf etmek maksadıyla sormam gerekiyor, beni affedin ne olur – siz kadın mısınız?”

50/128/2

Oberrecht beni yine şaşırttı. Bu sorunun sorulacağını tahmin ediyordum tabii, Rosamunde’nin de en büyük kabusu buydu; yatağında uyumaya çalışırken gözümde çeşitli sahneler canlandırıyordum – birahane üstüne vazife olmayan işlere

burnunu sokan bir sarhoş, yatakhane de beni göre göre kafasında bir şeyler canlanmaya başlayan bir öğrenci. Hepsine cevabım hazır dı. Oberrecht beni gafil avladı.

50/128/3

“Hayır, ne münasebet?” dedi Ofelya, hocasına karşı hiç kullanmadığı sert bir sesle. “Nereden çıkardınız bu saçmalığı?”

“Çok özür dilerim,” dedi Oberrecht, pişman olduğu belli idi. “Sesinizin melodisi, vücudunuzun erkeklerde olmayan türden kıvraklığı, kadınlara özgü olduğunu düşündüğüm hassasiyetiniz. Lütfen beni affedin, böyle bir hatanın affedilebilirliği varsa. Bu konuyu burada kapatmak isterim, Arne.”

50/128/4

Bu kadar öfkelendiğim çok nadirdir. Esasında öfkem, işi gözlem yapmak olan adamın doğru gözlemlerle doğru sonuca varmasından kaynaklanmıyordu. Foyamın ortaya çıkması ve bundan sonra bildiği şeyi saklamasını sağlamam gereken yeni birinin çıkması da sorun değildi. Wittenberg’deki varlığımın, parlak olacağını varsaydığım geleceğimin bir anda, tamamen beklenmedik bir biçimde tuzla buz olmasındandı.

50/128/5

“Hayır, Johann, kapatmayalım,” dedi Ofelya. “Gayet doğru gözlemler yapmışsınız yine. Sizden gerçeği saklamak yalnızca tiksinti verici bir yalancılık değil, insanın taşımakta zorlanacağı bir onursuzluk olur. Tahmin ettiğiniz gibi, ben bir kadını m.”

Oberrecht afallamıştı, ama devamı geliyordu. Ofelya yeleşini çıkardı, mintanının önünü açıp göğüs sargısını çözdü, tüm beyazlığıyla memeleri ortaya çıktı.

50/128/6

Böyle bir durumda yapabileceğim tek şey bence kıvrımayı bırakıp hakikati tüm çıplaklığıyla ortaya sermek ve sonuçlarına razı olmaktır. Zavallı yalanım beni buraya kadar getirmişti işte, bundan sonra yola devam edeceksem kendi ayaklarımla yürüyerek yapmalıydım bunu.

Oberrecht'in zaten iri olan gözleri daha da irileşince, belki de bir şansım olabilir diye düşündüm.

50/128/7

"Lütfen yapmayın," dedi Oberrecht ve pencerenin dibine gidip dışarıya bakmaya başladı.

Ofelya üzerini yeniden giydi, pencerenin yanına gidip Oberrecht'in bakışlarını yakaladı.

"Sizi rahatsız etmek değildi niyetim," dedi, "Ama söylediğiniz gibi, bir işveren-çalışan ilişkisine gireceksek, bazı şeyleri sonradan öğrenmenizi istemem."

"Evet, tabii," dedi Oberrecht, "Şimdi rica etsem beni yalnız bırakır mısınız?"

50/128/8

Bir bakire kadar tedirgin Oberrecht, karşısındaysa bir skandal imza atan ben, bir yosma kadar lakayt. Hayatımın en acayip

anıydı. Nasıl giyindim, konuşacak cesareti nasıl buldum, nasıl oldu da koşarak kaçmadım... Bir hanımefendinin sahip olması gereken özellikler yok bende. Kraliçe olmak ister miyim diye düşünürken geldiğim nokta, saygın erkeklere memelerimi göstermek.

50/128/9

“Ne yaptın ne yaptın?” diye haykırdı Rosamunde.

“O anda bana yapılması gereken bir şey gibi geldi,” dedi Ofelya.

“Utangaç bir edayla yere bakıp, ‘Evet efendim, ben bir kadınam, yalvarırım beni yönetime şikayet etmeyin,’ demekten daha iyi bir yol olacağını düşündün yani.”

“Gelme üzerime,” dedi Ofelya. Kendisini yatağa bırakıp ağlamaya başladı.

50/128/10

Tanrım, ben neden bu kadar ahmak bir insanım? Rosamunde haklı, beni gönderecekler. Kendi ellerimle her şeyi mahvettim. Oberrecht’i ne kadar utandırdım, ne büyük hayal kırıklığına uğrattım. Adamcağız beni ne kadar seviyordu, birlikte çalışmak istiyordu. Sonunda beni odasından kovmak zorunda kaldı. Yarın atımı hazırlamalarını söyleyeyim. Tek başıma döneceğim, Rosamunde’yi peşimden sürükleyemem.

50/128/11

Ofelya o gece gözünü kırpmadı, önündeki hayatın neye benzeceğini düşünmekten uyuyamadı. Sabahı edince son bir kez

derslere girmeyi denemeye karar verdi. Oberrecht geldiğinde ders boyu Ofelya'ya hiç bakmadan konuyu anlattı, ders bitiminde Ofelya'ya kalmasını işaret etti.

“Önümüzdeki pazartesi rasathaneye gelin lütfen,” dedi, “Me-sainiz gece yarısına kadar sürecek, Mars üzerinde çalışacağız.”

50/128/12

Ben Oberrecht'i şaşırtıyorum, Oberrecht de beni. O kadar tatlıydı, öyle yumuşak gözlerle bana bakıyordu ki onu oracıkta öpmek istedim. Ne olacak benim bu halim Tanrım, yalvarıyorum beni terbiye et. O kadar mutluyum ki! Bunu hiç beklemiyordum, sonsuza dek minnettar kalacağım. İşleri bir daha bozmayacağım, mükemmel bir öğrenci ve asistan olacağım.

50/128/13

Hafta sonu güneşini fırsat bilen Danimarkalılar Elbe kıyısında bir piknik düzenledi. Tyco dışında hepsi oradaydı, keyifleri yerindeydi. Ofelya bir arkadaşından aldığı lavtayı da getirmişti. Ekmek, peynir, tereyağı, kuru et, meyve ve şaraptan oluşan sade ama lezzetli bir sofraları vardı. Danimarka'da bir salgın hastalığın başladığı söylentilerinin belirsizliğine sığınarak eğlencelerine devam ettiler.

50/128/14

Hamlet'i epeydir ayık görmüyordum, içimde bir şey gevşedi, rahatladım, sevindim. Horatio her zaman Hamlet'in en yakın

arkadaşı olmuştur, birbirlerine çok güvenirler. Fakat piknikteki samimiyetleri bana her zamankinden farklı geldi, başka bir evreye geçmiş gibiydiler; Rosamunde de bu gözlemimi onayladı. En yakınımıdaki iki insan böyle bir günahın pençesine düşmüş olabilir mi?

50/128/15

Rosencrantz yanlarındaki elma ağacının dibinde zıplayıp duruyordu. Bir süre sonra yoruldu, diğerlerinin yanına oturdu.

“Neden zıpladığımızda yukarı doğru devam etmiyoruz, yere düşüyoruz?” diye sordu. Diğerleri güldü.

“Yeterince güçlü zıplayabilerseniz belki düşmezsiniz,” dedi Horatio.

“Ne kadar güçlü?” diye sordu Rosencrantz.

“Ben tırmanıp size bir elma koparayım,” dedi Rosamunde ve dediğini yaptı.

50/128/16

Hamlet’le Horatio’nun bakışmaları, gülüşmeleri, birbirlerinin laflarını tamamlamaları, Hamlet’in beni dışarıda bırakması, sıradan bir arkadaş gibi davranması, Rosamunde’nin de bundan habersizmiş ya da beni nasıl etkilediğini bilmiyormuş gibi onların oyunlarına katılması bir süre sonra çok yordu beni. Guildenstern’ün şaklabanlıklarına bile gülemez oldum. Rosamunde’ye peşimden gelmemesini söyledim, başım ağrıyor bahanesiyle yatakhaneye gittim.

50/128/17

Hava serinleyince pikniği bitirdiler. Rosamunde odaya geldi, Ofelya önce Rosamunde'ye sarılıp özür diledi, sonra da çıkıp Hamlet'le Horatio'nun kapısını çaldı. Kapıyı Horatio açtı, "Buyurun, sevgili Arne, nasıl yardımcı olabilirim size?" dedi, sesinde bir şey vardı.

"Efendim, Hamlet'le konuşmak istiyordum, tabii bu onu rahatsız etmeyecekse ve başkalarına huzursuzluk vermeyecekse," dedi Ofelya.

50/128/18

Piknikten kaçmakla zayıflık gösterdiğimin farkındayım ama orada daha fazla duramayacakmışım gibi geldi o an. Odaya dönüp sakın kafayla düşününce Hamlet'i karşıma alıp doğru dürüst konuşmam gerektiğine karar verdim. Artık var olmayan bir şeyi bitirmeyi nasıl becereceğimi önceden düşünseydim daha iyi olurdu tabii. Horatio'nun gülümsemesi de dengemi bozdu, beni bekliyordu sanki.

50/128/19

"Huzursuzluk mu, daha neler," dedi Horatio, "Arne, benim için Helsingør'un en kayda değer insanlarından birisiniz. İçeri girmez misiniz?"

Ofelya odaya girdi; Rosamunde'yle paylaştıkları odanın hemen hemen aynıydı.

"Efendim, ben pazara gidiyorum," dedi Horatio yatağına uzanmış Hamlet'e, "Bir isteğiniz var mı?"

Hamlet doğruldu, “Siz benden daha iyi bilirsiniz,” diyerek Horatio’yu uğurladı.

50/128/20

“Kayda değer” – Horatio’nun bunu içtenlikle ve bir övgü olarak söylediğine eminim. Yine de benim kastımı anladığını sanmıyorum. Hamlet gelmemden epey rahatsız olmuş gibiydi. Öğlen şarap içmiş, şimdi de biraz kestirmek için can atıyordu, bir kadınla uzunca bir konuşmaya girişecek halde görünmüyordu ama ben de daha fazla bekleyecek durumda değildim.

50/128/21

“Yüzünüzü başka yüzlerin kalabalığından azade görmek, sesinizi başkalarının sesiyle kirlenmeden duymak epeydir nasip olmamıştı efendim,” dedi Ofelya.

“Ciddi bir öğrenci oldunuz,” dedi Hamlet, Ofelya’ya uzanıp saçlarını okşadı.

“Herkesin meşgalesi kendisine efendim,” dedi Ofelya, “Sizin de sadece aylaklık yapmadığınızı, sahne tozuna bulandığınızı görüyorum.”

“Burada hepimiz bir şeyler yapar olduk,” dedi Hamlet.

50/128/22

Hamlet’le yalnız kalmak çok tuhaf geldi. Bu adam Helsingør’da benim güneşimdi, ışıyla aydınlanıyor, ışıyla ısınıyordum.

Buraya geldiğimizden beri hiç sevişmemiş olmamızın müsebbibi ben miyim? Bir kez olsun kulağıma tatlı bir söz fısıldamadı, fırsatını kollayıp elimi tutmadı, gecenin karanlığında dudaklarımın bir buse olsun kondurmadı. Şimdi saçımı okşuyor ama alışkanlık, hepsi bu.

50/128/23

“İlginiz artık bir başkasında,” dedi Ofelya, Hamlet’in elinden kurtularak.

“Tiyatrocular bana insanlar hakkında çok şey öğretiyor,” dedi Hamlet.

“Kalbinizin özel hassasiyetlerinin aktığı tek bir kişiden bahsettiğimi şüphesiz anladınız.”

“Bunlar hayatın parçası; büyütmemek, bizi hasta etmesine izin vermemek gerekir.”

Ofelya, “Başka birisi için kendimi hasta etmeyeceğimden emin olabilirsiniz,” diyerek çıkıp gitti.

50/128/24

Kendine bu raddede hayranlık duyan birine ne denir ki? Onun için hastalanmak! Daha neler. Bu değişimin arkasında Horatio’nun olduğu belli. Helsingør’dan buraya olan seyahatte her zamanki yakınlıklarının ötesine geçmişler, şimdi her gece birbirlerinin teninin tadına bakıyorlar. Pişman mıyım? Hayır. Hamlet de bu hayatın ufak bir aralığında dikkatimi çekecekmiş, o kadar.

50/128/25

Ofelya kendisini astronomik gözlemlere adadı. Büyük bir kuyruklu yıldız yakaladılar; kuyruklu yıldızın yörüngesini saptamak için Prag’a giden Ofelya’nın bulguları şaşırtıcıydı – kuyruklu yıldızın gökyüzündeki konumu iki şehirde de neredeyse değişmiyordu. Oberrecht’in açıklaması kuyruklu yıldızın dünyanın çok uzağından geçmesi ve eliptik bir yörüngeyle güneşin etrafında dolanmasıydı. Oberrecht ve Ofelya bunu açıklayan yeni bir kuram oluşturmaya koyuldu.

50/128/26

O kadar çok gözlem ve hesaplama yaptık ki – sanırım ilk kez bir kuyruklu yıldız bu kadar düzenli bir biçimde gözlenmiş oldu; zaten Oberrecht demek düzen demek. Benim varlığım onun için muhtemelen büyük bir rahatsızlık kaynağı. Bana hiç böyle bir imada bulunmadı ama eserekli halime uyum sağlamakta zorlandığı kesin. Gerçek bir beyefendi.

50/128/27

Soğuk bir geceydi. Ofelya’yla Oberrecht yine ayrıntılı hesaplara dalmıştı.

“İçimizi ısıtacak bir içeceğiniz var mıydı?” diye sordu Ofelya. Oberrecht dolaptan bir şişe schnaps’la iki küçük kadeh çıkardı. Kadeh tokuşturdular.

“Güzel içki,” dedi Ofelya. Sessizce çalışmayı sürdürdüler; şişenin dibini gördüklerinde Oberrecht, “Hiçbir içki sizin kadar güzel olamaz,” dedi.

“Yörünge değiştiriyorsunuz, Oberrecht.”

50/128/28

Önce kulaklarıma inanamadım – Herr Oberrecht sahiden bana iltifat mı ediyordu? Üstelik iltifatın ilk kısmıyla ikincisi arasına en az bir saatlik bir es yerleştirerek. O bir saat içinde kafasında ne hesaplar yapmıştı kimbilir. Verdiğim cevap malumu ilamdı ama doğruydu – birbirimizle olan bağlantımız, ilişkimiz, konularımız her neyse artık geri dönüşsüz biçimde değişmişti.

50/128/29

Geceyi Oberrecht’in dar yatağında, sevişme girişimlerinde bulunarak geçirdiler. Oberrecht çok istekli olmasına karşın bir türlü sertleşemedi; sertleştiğinde bunu koruyamadı; eliyle bir şeyler yapmaya çalıştı ama ne yaptığı konusunda pek bir fikrinin olmadığı belliydi. Yine de uykuyla uyanıklık arasında geçen bu uzun gecenin sabahında yataktan çıktıklarında tutkulu bir öpüşmeyle aşklarını mühürlediler.

50/128/30

Johann’la sevgili olduk. Gece boyunca onun kollarında olmak, ona sımsıkı sarılmak, onun her tarafımı öpmesi, heyecanı beni gökyüzüne yükseltti. Rosamunde öğrenince el çırpıtı, “Kraliçe olacak kadar kaltaksın!” dedi. Artık Wittenberg’de iki kat dikkatli olmam gerekecek. Hem kadın olduğumu hem de Johann’la ilişkimi gizlemem lazım, aksi halde ikimizin de sonu gelir.

50/128/31

İzleyen aylarda ilişkilerini gizli tutmak için büyük bir çaba gösterdiler; Ofelya sosyal ortamlarda Arne adında bir erkek olarak bulunuyordu ama bu ayrı ve daha ciddi bir tehlike demekti. Bunaldıklarında Oberrecht bir Amsterdam gezisi icat etti – rasathane için yeni bir teleskop yaptıracaklardı. İkisine de büyük mutluluk veren bir seyahat oldu bu.

50/128/32

Amsterdam'dan döndüğümde kafam karmakarışıklı. Johann'ı çok seviyordum, bu aşkı gizlemek beni ruhen yoruyordu. Onunla evlenmek, aynı evde yaşamak, Helsingør'a bir daha dönmek istiyordum. Johann'ın kariyerini sonlandırmak olurdu bu, ikimiz de okuldan atılırdık, Johann bir daha herhangi bir üniversite görevi bulamazdı. Başka bir seçeneğimiz yoktu, erkek erkeğe ilişkimize devam etmemiz gerekiyordu.

50/128/33

Mart ayında bir gün Ofelya, Danimarkalı ekibin sıklıkla gittiği birahanelerden birine girdiğinde bir tuhafılık olduğunu sezdi – masada bildik isimler dışında Marcellus da vardı, Helsingør'dan yeni gelmiş olmalıydı; masadaki herkesin yüzü dökülüyordu, Rosamunde ağlıyordu, belli ki kötü bir haber getirmişti.

Masaya oturduğunda Horatio, “Kral Hamlet ölmüş. Bahçede yılan sokmasından zehirlenmiş,” dedi.

50/128/34

Kral'ın ölüm haberine inanamadım – yılan sokmasından ölmek ne demek? Kral'la ilgili onlarca şey hatırladım bir anda – çocukluğumda verdiği tahta bebekler, at üzerinde avdan geldiğindeki mutluluğu, Hamlet'i bazen sertçe azarlayışı. Sonra her şeyimizin nasıl da altüst olacağını idrak ettim – yeni kral, oğul Hamlet olacaktı; ülkenin esenliği de tehlikede idi. Tam dönüm noktasındaydık.

50/128/35

Hamlet yine körkütük sarhoş olmuştu, sürekli konuşuyordu.

“Yeni kral kim? Hamlet mi?” diye ortaya sordu Ofelya.

“Claudius krallığını ilan etmiş,” diye yanıtladı Rosencrantz.

Hamlet masayı yumrukladı, “Önce ölü bedenimi çiğnemesi gerek,” gibi bir şeyler söyledi.

“Geri çağırıldık, yarın sabah hareket ediyoruz. Çağrılmasak da yapacağımız buydu,” dedi Horatio, gözlerini Ofelya'ya dikerek.

50/128/36

Claudius kral olmuş. Herhalde Gertrude da karısı oldu. Çok pis işler, Danimarka bataklığa saplanmış, cesedi kokacak. Bakalım Claudius lordların ve askerlerin onayını alabilecek mi?

Hemen geri dönme emri beni ilgilendirmiyor. Dönen dönsün. Ben buradayım, sevgilimle yıldızları inceliyorum, astronomiyi değiştirecek işler yapıyorum. Hiçbir güç beni Kronborg Şatosu'nun çürümüş koridorlarına geri götüremez.

50/128/37

Kimsenin keyfi yoktu, masa erken dağıldı. Ofelya ve Rosamunde odalarına döndükten sonra ne yapacaklarını bilemeden yataklarına oturdular.

“Ben Helsingør’a dönmüyorum, tahmin etmişsindir herhalde,” dedi Ofelya.

Rosamunde’nin bakışları endişeliydi. “Emin misin?” diye sordu, “Baban gelmediğini görünce neler olacak kimbilir.”

“Ne olaksa olsun,” dedi Ofelya, “Benim hayatım bundan sonra Johann’ın yanında geçecek.”

50/128/38

Babamın ne yapabileceğini ben de düşündüm. Sakinlikle karşılamayacağı kesin. Muhtemelen beni ömrünün sonuna kadar görmek istemeyecek. Claudius ve Gertrude karşısında onu zor durumda bırakmış olacağım, açıklamak için saçma sapan mazaretler uyduracak – sağlığım bozulmuş ve doktor, Wittenberg kaplıcalarından başka bir yerde şifa bulamayacağımı söylemiş mesela. Canım babam. Seni ara sıra özleyeceğim.

50/128/39

Kapı çalındı; Rosamunde kalkıp açtı. Gelen Hamlet’ti, hala çok sarhoştu.

“Gülüm,” dedi Rosamunde’ye, “Bizi yalnız bırakır mısınız istirham etsem?”

“Tabii, efendim,” dedi Rosamunde, şalını yatağın kenarından aldı, Ofelya’ya göz ucuyla bakıp çıktı.

“Bu şerefi neye borçluyuz efendim?” diye sordu Ofelya buz gibi bir sesle.

“Anlatacağım, iyi dinleyin lütfen,” dedi Hamlet.

50/128/40

Gecenin o saatinde Hamlet odamda, Rosamunde’nin yatağında oturuyordu; bir uğursuzluk peydahlanacağından emindim. Rosamunde’nin bana sormadan alelacele çıkmasına da sinirlenmiştim – ben istiyor muydum bakalım gitmesini? Niye Hamlet’le bir odada yalnız kalayım? Johann’ın bu olayı duymaması için içimden dualar ettim. Hamlet’in ne kadar ben-cil, düşüncesiz ve saygısız olabileceğini unutmuş olmalıyım, şaşırdım görünce.

50/128/41

“Wittenberg bize iyi gelmedi,” dedi Hamlet, “Helsingør’a döndüğümüz için çok mutluyum. Kaderimizdeki bu değişikliği kutlamak için, Wittenberg’e gelmeden önce yaptıklarımızı yeniden yaşamaktan daha iyi bir yol düşünemiyorum.”

“Bu uzunlukta bir cümle kuracak kadar ayıldınız demek,” dedi Ofelya, “Ama babanızın öldüğünü hatırlayacak kadar da ayılmamışsınız.”

Hamlet yerinden kalkıp Ofelya’nın yanına oturdu.

50/128/42

Korkudan değil, sinirden titriyordum. Hakkı yenmiş kral, gönlü çektiğinde odama ansızın girebiliyor, yatağıma oturabiliyordu.

Bunca ay boyunca bir kez bile baş başa kalmak istememişken, şimdi Helsingør günleri hafızasında canlanınca, Horatio’yla burada olduğu kadar rahat yaşayamayacaklarını bildiği için, beni yedeğe almaya çalışıyor.

Ah Hamlet, ne güzel bir adamdın sen bir zamanlar.

50/128/43

“Saçlarınız kısıyken de çok güzelsiniz,” dedi Hamlet, “Erkek giysileri sizi daha kadınsı yapıyor.”

“Daha kadınsı yapmıyor,” diye itiraz etti Ofelya, Hamlet boynunu öpmeye başlamışken. “Erkeğe benzediğim için hoşunuza gitmiştir.”

“Sözlerle oyalanmayalım,” dedi Hamlet, Ofelya’yı yatağa devirirken.

“Durun çok rica ederim, kendinizde değilsiniz, durun!” diye haykırdı Ofelya. Hamlet duracak gibi değildi.

50/128/44

Bu hayatı, perişan olmak için mi yaşıyorum? Sürekli onurum kırılсын, isteklerim reddedilsin, istemediklerim zorla üzerime geçirilsin, sesimi çıkarırsam canıma okunsun diye mi? Bir hayvana boyun eğmek zorunda bırakılayım diye mi? Bu kirlenmişliğin kini nasıl geçecek, kimse düşünmüyor mu? Düşünmüyorlar mı neler yapabileceğimi?

Hepiniz defolun Wittenberg’den. Cehennem sizi bekliyor, ağzı açık.

50/128/45

Ertesi sabah Ofelya güneş doğmadan kalkıp doğruca retorik dersinin olduğu sınıfa gitti, gün boyunca da okul binasından dışarı çıkmadı. Yatakhaneye döndüğünde Danimarka ekibi çoktan yola koyulmuştu, kendi odasına gittiğindeyse onu bir sürpriz bekliyordu – yatakhane yönetimi, Rosamunde'den boşalan yere yeni bir öğrenci göndermişti; Gerhard Stimme adında, Bavyera'dan gelen bir delikanlıydı bu.

50/128/46

Hiçbirinin yüzünü görmek istemiyordum, zavallı ve sadık Rosamunde'nin bile. Dersteyken at seslerini duyduğumda bizimkilerin yola çıkma zamanının geldiğini anladım, ama kalkıp pencereden bakmak bile gelmedi içimden. En azından bir iki hafta kafam rahat olacak, bilimle ve sevgilimle baş başa kalacağım, Helsingør'u hiç mi hiç düşünmeyeceğim. Bundan büyük mutluluk tahayyül edemiyorum.

50/128/47

“Burada kalamazsınız,” dedi Ofelya, “Ben müzik severim, bütün gece lavta çalıp söylerim,” dedi ve lavtasını gösterdi.

“Ben de müzik severim,” dedi Gerhard.

“Çok arkadaşım var, ziyaretime gelirler, size rahat vermezler,” dedi Ofelya.

“İnsanları severim, burada kimseyi tanımıyorum, iyi olur,” dedi Gerhard.

Ofelya son silahını kullanmak zorunda kaldı. “Ben erkeklerden hoşlanıyorum.”

50/128/48

Gerhard'ın hiçbir şey demeden bakakalması ve sessizce eşyalarını sırtlanıp gitmesi hakikaten görmeye değerd; gitmeseydi ne yapardım bilemiyorum. Bunu Johann'la konuşmam lazım, odaya başka bir öğrenci yollanmamasını sağlamalı. Belki araştırma, gözlem gibi bahaneler işe yarayabilir. Amsterdam'da yaptırdığımız teleskop geldiğine göre eskisini bana verebilir, burada da çalıştığımı, yalnızlığa ihtiyacım olduğunu söyleyebilir yönetime.

50/128/49

Ofelya, Hamlet'in tecavüzünü Oberrecht'e anlatmadı, eski düzenini devam ettirmeye odaklandı. Sonunda bir gün abisi çıkageldi. Polonius hastalanmıştı, Kraliçe, Ofelya'nın dönmesini isteyen –aslında emreden– bir mektup yollamıştı, burada kalmasına Laertes de izin veremezdi. Ofelya çok dil döktü, tehditler savurdu ama Laertes onun bir kadın olduğunu okul yönetimine açıklayacağını söyleyince çaresiz kaldı.

50/128/50

Öz abim beni kallesçe bıçakladı, bunu başka türlü ifade etmenin yolu yok. Annem öldüğünde bile bu kadar bedbaht hissetmemiştim. Elbirliğiyle boğuyorlar beni; kendi istediğim gibi değil, onların istediği gibi bir Ofelya olmamı sağlayabileceklerini sanıyorlar. Johann'dan kopmamanın bir yolunu bulacağım, bilimden kopmamanın bir yolunu bulacağım, gerekirse bunları Helsingør zindanında yapacağım. Yapacağım.

50/128/51

Ofelya ve Laertes ertesi sabah yola çıktı; Ofelya, Oberrecht'e bir mektup yazdı, rasathanenin kapısının altından attı.

Dönüş yolculuğu, Wittenberg'e gidiş yolculuğundan çok daha olaysız geçti. Tek vukuatları, Güstrow'u geçtikten sonra ormanda bir ayı ailesinin ziyaretiydi; Laertes nedense hazırlıklıydı, heybesinden çıkardığı iki bal kabını ayıların önüne bıraktı, ikili hızla oradan uzaklaştı.

50/128/52

Ne kadar aydınlık bir yoldu bu Wittenberg'e giderken, şimdiyse loş, havasız bir tünel gibi, sadece varılacak noktayı gösteren. Laertes buz gibi davrandı bana, bir şeyler biliyor belki de, ama umurumda değil. İnatçı bir sessizlik içinde atımızı sürerek yola devam ettik. Laertes'i bir daha yakınımına almayacağım için kahroluyorum ama çaresi yok.

50/128/53

Ofelya Helsingør'a vardığında Hildebrand'la Rosamunde odasına geldi hemen, birbirlerine sarıldılar uzun uzun, Hildebrand olup bitenleri anlattı – Norveç, Danimarka'nın kargaşasından yararlanıp saldırma hazırlıkları yapıyordu; Claudius ve Gertrude evlenmişti; Hamlet'in babasının ruhu gelmiş, Hamlet'le konuşmuş, cinayete kurban gittiğini, Gertrude'un şehvete yenik düştüğünü ama cezasını nasıl olsa bulacağını, Hamlet'in Claudius'u halletmesi gerektiğini söylemişti.

50/128/54

Kız kardeşlerimi ne çok özlemişim. İnsan kendisine hep bir yandaş arıyor, iki can dosttan fazlasına gerek yok güçlü hissetmek için. Buralar karışmış, Hamlet'in kafası iyice allak bullak olmuştur bu hayalet hikayesi yüzünden. Hiç ilgilenmiyorum bu hengameyle – Johann'ı istiyorum. Onu bir daha görememe, ona bir daha sıkı sıkı sarılamama ihtimali delirtici.

50/128/55

Kızlardan sonra Laertes Ofelya'nın odasına geldi – Fransa'ya dönüyordu Kral'ın ve babasının izniyle, buradaki işi bitmişti.

“Hamlet'e dikkat,” diye uyardı kardeşini, “İsteddiği çiçeği koklar, sen çiçeğini ondan koru.”

“Doğru,” dedi Ofelya.

“O ancak Danimarka'nın onaylayacağı bir kızla evlenebilir, hayatını ziyan etme.”

“Babam gibi konuştun. Sen de öyle, Fransa'da azma, babanı utandırma.”

50/128/56

Laertes bana öğüt veriyor. Tuhaf değil aslında – Wittenberg'de olanlardan haberi yok anlaşılan; kalbime yakın bir kardeş olmadığı için de asla bilmeyecek. Saraydakiler de o havada, Hamlet'le sevgili olmuştuk, hala öyleyiz sanıyorlar. Bu da benim işime geliyor, herhalde Hamlet için de böyle. Erkeklerin aklına muhtaç kızı buradan kurtulana kadar rahatça oynarım.

50/128/57

Laertes çıkmadan Polonius geldi; Fransa'da nelere dikkat etmesi gerektiğini anlattı, vedalaştılar. Sonra Ofelya'nın Hamlet'le ilişkisini sorguladı. "Kendine değer ver, bu değeri değersizleştirme, kaybedeceğin değere değer mi değmez mi diye düşün, kaybedersen ucu bana da değer," dedi.

"Ama beni sevdiğini söyledi," dedi Ofelya gülümseyerek.

"Kanma ucuz laflara."

"Öyle yaparım," dedi Ofelya.

50/128/58

Babam da Laertes de Hamlet'e güvenilmez delikanlı muamelesi yapıyor. İsteddiği her kızla birlikte olur, sonra da gider annesinin uygun gördüğü prensesçikle evlenir. Haksız da değiller – bütün erkekler için geçerli değil mi bu, istediklerini yaparlar. Hamlet'in bana yaptığını bilse Laertes çılgına döner ama Wittenberg'e gitmeden Hamlet'le seviştiğimi öğrense onu haklı bulur.

50/128/59

Saksonya'dan gelen ve Ofelya'yı soran haberci sarayda dedikodulara yol açtı. Sonunda Ofelya bulundu; haberci karşısındaki Ofelya olduğuna kanaat getirince bir zarfla kutuyu Ofelya'ya uzattı, gidecekti ama Ofelya beklemesini istedi, alelacele bir mektup yazdı Oberrecht'e; bir düdükle birlikte mektubu verdi, bir dahaki sefere saraya girmemesini, korunun başında durup düdüğü çalmasını tembihledi.

50/128/60

Karşımda haberciyi görünce elim ayağıma dolandı, aptala döndüm. Canım Johann bana uzun bir mektup yazmış – gittiğimi öğrenince benden nasıl nefret ettiğini, sonra affettiğini, beni ne kadar çok sevdiğini, bir gün mutlaka yeniden birlikte olacağımızı anlatmış. Gönderdiği kutudan, Wittenberg'deyken hep kullandığım teleskop çıktı. Çalışacağım, öğrendiklerimi unutmayacağım; Johann'ı sevmekten de asla vazgeçmeyeceğim.

50/28/61

Ofelya odasında oturmuş oya işlerken birden kapı açıldı ve içeri Hamlet girdi. Görünüşü endişe vericiydi – gömleğinin önü açıktı, çorapları bileklerine inmişti, dizleri titriyordu. Ofelya'nın bir elini bileğinden sıkıca tuttu, bir adım geriye gidip resmini yapıyormuş gibi büyük bir dikkatle Ofelya'ya baktı, ardından bileğini bıraktı ama bakışlarını ondan ayırmadan odadan çıktı.

50/128/62

Hamlet'ten korktum bugün, daha doğrusu onun adına korktum – hayalet görmüş gibiydi, gördü de zaten, o günden beri de toparlanamadı. Hildebrand'ın demesine göre biraz düzeliyor, sonra yeniden deli gibi oluyormuş. İçinde bulunduğu durum kolay değil, ben de onun adına üzölmek, elimden geldiğince destek olmak isterdim ama yapamıyorum. Elim dilim varmıyor. Unutamıyorum.

50/128/63

Ofelya Polonius'un odasına girdiğinde babası Ronaldo'yla konuşuyordu, onu Paris'e gönderip Laertes'in neler yaptığını, insanların onun hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istiyordu. Ronaldo gidince Ofelya babasına Hamlet'i anlattı. Polonius kızının aptalca bir şey yaptığından şüphelendiyse de Ofelya'nın söz dinleyip Hamlet'i kendisinden uzak tuttuğunu, mektuplarına cevap yazmadığını öğrenince kararını verdi: Aşk Hamlet'i çıldırtmıştı.

50/128/64

Babama Hamlet'in son gelişindeki halini anlattım tüm masumiyetimle – “Bilmem ki babacığım, bana deli gibi aşık galiba.” Şimdi Hamlet Efendi uğraşsın bakalım dedikodularla, bir prens olarak sevdiği kız tarafından reddedilmesinin utancıyla dolaşsın etrafta. Babasının katilini cezalandırmak için doğrudan emir almışken hiçbir şey yapmayı beceremeyip orada burada gönül eğlendirmeye çalışmasını açıklasın becerebiliyorsa.

50/128/65

Ofelya bir öğleden sonra Kraliçe Gertrude'u sarayın bahçesinde tek başına dolaşırken görüp yanına gitti, teleskopunu da götürdü; Wittenberg'de yıldızları ve gezegenleri gözlemlemeyi öğrendiğini, çalışmalarını burada da sürdürmek istediğini anlattı. Gertrude bunu çok heyecan verici buldu ve saat kulesinde bir odayı Ofelya'ya tahsis etti. Artık Ofelya'nın kendisine ait bir rasathanesi vardı.

50/128/66

Gertrude çok mutlu etti beni. Gerçek bir kraliçe – hızlı karar veriyor, gücünü kullanmasını biliyor, sonuç alıyor. Claudius’la konuşmak zorunda kalsam hiçbir şey anlamayacaktı, babama sormak isteyecekti, o da beni sorguya çekecekti, sonuç hüsrana olacaktı. Johann’a gözlemlerimizi birbirimizden uzakta da olsa sürdürmek istediğimi yazmıştım, bu uzaklık birbirimizin sayı-larını doğrulamaya da yarayacak.

50/128/67

“Babanın ne yaptığını duydun mu?” dedi Hildebrand, Ofel-ya’ya. Üçü Hildebrand’ın odasında oturmuş ıhlamur içiyordu.

“Yüreğime indirme de anlat,” dedi Ofelya.

“Kral’la Kraliçe’ye, Hamlet’in sana olan aşkından delirdiğini söylemiş, o sırada Hamlet gelince baban onun ağzından laf al-maya çalışmış.”

“Ne demiş?” diye sordu Rosamunde.

“Kızına mukayyet ol, ortalarda dolanmasın, hamile kalabilir.”

50/128/68

Babamın işgüzarlığı sonunda işime yarayacak. Rezil edeceğim o Hamlet’i. Ortada gezinmesin hamile kalır ne demek? Sen mi beni hamile bırakacaksın? Nasıl olacak? Yine zorla mı alacaksın istedi-ğini? O kadar kolay değil, ayağa kaldırıyorum ortalığı. Rosencrantz’la Guildenstern’e de kadınlarda gözüm yok, Danimarka benim için bir hapisane demiş. Daha hapishaneyi görmedin sen.

50/128/69

Kral, Kraliçe, Polonius ve Ofelya, sarayın bir odasında Hamlet'i nasıl konuşturacaklarını tartışıyordu. Claudius, Gertrude ve Polonius saklanacak, kitap okuyan Ofelya da Hamlet'i sorgulayacaktı. Hamlet'in ayak sesleri duyulunca herkes yerini aldı. Hamlet Ofelya'yı görmedi bile; hiçbir şey yapamıyor, sadece yapmayı düşünüyor olması yüzünden varoluşunu sorgulayan uzun bir konuşma yaptı kendi kendisine.

50/128/70

O kadar kafası karışık ki. Babasını amcasının bizzat öldürdüğüne inanıyor ama Wittenberg'deki atak, delişmen genç adam değil artık, buraya gelince ruhu sönmüş yine, kararsızlıklar içinde yönünü kaybetmiş. İntikamını alabilir mi? Tanrı onu affeder mi cana kıydığı için? Hiç sanmıyorum. Hamlet ancak bunun tiyatrosunu yapabilir, konuşur, insanları etkiler; olaylara yön veremez.

50/128/71

Sonunda Hamlet Ofelya'yı gördü, "Dualarınızda günahlarımı hatırlayın," dedi.

"Ortalarda yoktunuz efendim, nasılsınız?" diye sordu Ofelya.

"İyiyim, iyiyim," dedi Hamlet.

Ofelya, Hamlet'in vaktiyle ona verdiği mektupları, hediyeleri iade etti, "Veren kişi zalim çıkınca zengin hediyeler parıltısını kaybediyor," dedi.

"Sizi sevmiştim," dedi Hamlet.

"Beni inandırmıştınız," dedi Ofelya.

"Sizi hiç sevmedim," dedi Hamlet.

50/128/72

Bütün bunlar iyi bir dayak yemediği için oluyor bence. Mektuplarını, hediyelerini geri verdiğimde afalladı, benden böyle bir hareket beklemiyordu belli ki; sonra toparladı, özür diler gibi “sana hiçbir şey veremedim” e geçti; bu da uzun sürmedi. Hamlet’in kendi hareketlerinin sorumluluğunu üstlenmesi ve suçluluk hissetmesi çok zor, yapamıyor. Hep üste çıkmak zorunda.

50/128/73

“Manastıra kapanın, evlenmeyin, çocuk doğurmayın,” dedi Hamlet.

“Hükmünüz benim hayattaki tercihlerime ve vücuduma da mı amir efendim?” diye sordu Ofelya.

“Evlenecekseniz ahmak birisiyle evlenin,” dedi Hamlet, “Akıllı adamlar onları nasıl birer canavara çevirdiğinizi çok iyi bilir.”

“Kendi kendine canavar olanları ne yapacağız efendim?”

“Yüz boyamak yasaklansın. Tanrı’nın verdiği yüzü değiştiriyorsunuz.”

50/128/74

Bir yandan sinirlendim, bir yandan da kahroldum. Saray adamı, asker, ilim adamı, geleceğin devlet adamı, herkesin gözünün üstünde olduğu adam ne hale geldi. En yakınımıdayken uzaklaştı, uzaklaştı ve uçurumdan düştü. Neler gördü bu gözler, keşke görmez olaydı. Yine de en azından bana aşkından ötürü delirmediği ortada. Kral da anlamıştır herhalde.

50/128/75

Rosamunde'nin odasında geç vakit nakış işlerlerken Hildebrand kızlara son dedikoduyu verdi, o da Rosencrantz'tan duymuştu: Kral Claudius yakında Hamlet'i İngiltere'ye gönderecekti, görevi vergi tahsilatı olacaktı ama Hildebrand bunun aslında Hamlet'i saraydan uzaklaştırmak olduğunu söyledi; Kral onun delirdiğine hiç inanmıyordu, kendisine karşı bir harekete kalkışacağından şüpheleniyordu, saraydan uzak olması daha hayırlıydı.

50/128/76

Bir şeyler dönüyor. Babama sordum, Hamlet'in görevini ve Kral'ın endişelerini dolaylı ifadelerle doğruladı. Hamlet'le annesinin de konuşması gerektiğini düşünüyor, derdini Gertrude anlar diyor. Ne faydası olacağını bilmiyorum – baba Hamlet öldürüldükten sonra Gertrude Anne Kraliçe olacaktı, ama amcasına bacaklarını açmayı yeğledi. Şimdi Hamlet'e ne diyebilir ki? Buradan hayırlı bir sonuç çıkmaz.

50/128/77

Ofelya rasathanesinde teleskopuyla gözlem yapıyor, defterine hesaplamalarını işliyordu. Oberrecht'ten yeni bir mektup almıştı, çalışmalarının ağırlaştığını, Tyco Brache'yi asistan olarak yanına almak zorunda kaldığını anlatıyordu. Tyco'nun biraz tekinsiz olduğunu düşünüyordu. Ofelya'ya ne zaman Wittenberg'e geleceğini soruyor, onu çok özlediğini, daha olmazsa kendisinin Danimarka'ya geleceğini söylüyordu. Mektup masanın üzerinde, Ofelya'nın hesap defterinin yanındaydı.

50/128/78

Öğleden sonra odamda biraz lavta çalayım dedim, ne zamandır elime almıyordum. Tabureme oturup lavtay aldım ama bir türlü kucağıma oturtamadım. Bir tuhafılık vardı. Kalkıp ayna tuttum karnıma, kendimi inceledim, gördüğüme inanamayıp soyundum ama sonuç değişmedi – karnım eni konu şişmişti. En son ne zaman aybaşı olduğumu hatırlamaya çalıştım, hatırlayamadım. Galiba hamileyim.

50/128/79

Ofelya'yla Rosamunde, hayli soğuk bir havada sarayın bahçesinde yürüyordu.

“İşin kötüsü, kimden olduğunu bilmiyorum,” dedi Ofelya sıkıntıyla.

“Johann değil mi?” diye şaşkınlıkla sordu Rosamunde.

“Odur herhalde,” dedi Ofelya, “Sana anlatmadığım bir şey var.”

Rosamunde durdu.

“Wittenberg'deyken bir gece Hamlet sarhoş halde odama gelmişti ya, bana zorla sahip oldu,” dedi Ofelya.

50/128/80

O gecenin utancını geride bıraktım sanıyordum. Wittenberg'e gidip bir aile kurabilecekken, şimdi kuşkunun o iğrenç kokulu birikintisinde debelenmek zorundayım. Biraz daha bekleyeyim, belki de hamile değilimdir ama hamileysen ne yaparım, ne yapmam gerekir hiç bilmiyorum. Bildiğim tek şey,

Hamlet'in çocuğunu istemediğim. Bunu onun yanına bırakmam. İnsan içinde ona iyi davranmalıyım.

50/128/81

Ofelya ve Rosamunde saraya dönmüş, çay içmek için Hildebrand'ın odasına gitmişti. Ofelya ona da durumu anlattı.

“İki hafta daha bekle birtanem,” dedi Hildebrand, “Gerçekten hamileysen çocuğu doğuramazsın tabii.”

Ofelya sessizdi, gözleri yaşardı ama ağlamadı.

“Ne yapacağım peki?”

“Sedefotu,” dedi Hildebrand, “Kaynatıp içeceksin, düşük yapacaksın. Birkaç gün ortalarda görünmezsin, olur biter.”

50/128/82

Düşündüm ve Hildebrand'ın aklına uymamaya, Wittenberg'e gitmeye karar verdim. Beni buraya bağlayan hiçbir şey yok, Kronborg'un insanlarının çoğundan, buradaki ilişkilerin yapaylığından ve kötücüllüğünden, yakında büyük meseleler çıkacağıının ortada oluşundan çok sıkıldım. Wittenberg'de beni her şeyimle seven, bana yepyeni yollar açan bir adam var. Johann'a durumu açıkça yazacağım, habercimizin gelmesini bekliyorum.

50/128/83

“Olanları duydunuz mu peki?” diye sordu Hildebrand, “Hamlet Horatio'ya aşkını ilan etmiş.”

Rosamunde'yle Ofelya şaşkınlık çılgılığı attı.

“Evet, üstelik uluorta bir yerde, Ronaldo duymuş. Senin kadar doğru düzgün ve olumlu bir adam görmedim, ruhum seni seçti, ne acılar atlattın, kaderin oyuncağı olmadın, dimdik durdun, kalbimin en derininde sen varsın demiş.”

50/128/84

Hamlet için endişelenmeyi hiç istemiyorum ama hala endişeleniyorum. Horatio'ya olan özel yakınlığına ve bağlılığına bizzat şahit oldum Wittenberg'de, şimdi saray koridorlarına yansımış. Gertrude bunu örtbas etmenin bir yolunu bulur herhalde, belki de o yol benimdir, babam başta olmak üzere bayılıyorlar beni Hamlet'e karşı kullanmaya. Tanrım beni koru, bu yola düşürme.

50/128/85

Bir gece Ofelya, rasathanesinden odasına dönerken koridorda Rosencrantz ve Guildenstern'le karşılaştı. Suçüstü yakalanmış gibiydiler, bir ağızdan konuşmaya başladılar. Rosencrantz İngiltere'deki durumu anlatırken Guildenstern konuk gelecek tiyatro trupundan bahsediyordu.

Ofelya, “Hamlet'in odasını mı dinliyordunuz yoksa?” diye sordu.

“Hamlet odasının dinlenmesini gerektirecek ne söyleyebilir ki?” dedi Rosencrantz.

“Zaten odasında değil,” dedi Guildenstern.

50/128/86

Saray yine formunda. Claudius belli ki Hamlet'in peşine adam takmış, zaten onu yakında İngiltere'ye göndereceğini söylemişti Hildebrand. Acaba bu önlem Horatio meselesi yüzünden mi? Horatio'nun Hamlet'i İngiltere'de bulamayacağını düşünmek saçma. Belki de ne yapacaklarsa orada yapsınlar demıştır Claudius. Bakalım Hamlet buna razı gelecek mi – sonuçta aşk uğruna tahttan uzaklaştırılmış olacak.

50/128/87

Ofelya odasında kitap okurken saray görevlilerinden biri, Sir Gawain'in ağırlama odasında onu beklediğini bildirdi. Ofelya apar topar aşağı indi.

"Sir Gawain," dedi, "Bu şerefi neye borçluyum?"

"Hiçbir şey istemem, teşekkürler," dedi Gawain. "Ayının buraya geldiğini duydum, sizi uyarmak istedim."

"Hiç ayı görmedim."

"Önemli olan görmeniz değil, varlığını hissetmeniz," dedi şövalye.

50/128/88

Ayı hikayesi beni korkutuyor, tam bir uğursuzluk habercisi, o eski kuş saldırısı gibi. Sir Gawain geldiği gibi gidiverdi, daha fazla bilgi alamadım. İhtiyar adam, aklı ne kadar yerinde, söylediklerinin ne kadarı hayal, emin olamıyorum. Beni koruma güdüsüyle buraya geldiğine kuşku yok, ama beni korumayı neden bu kadar önemsiyor onu bilemiyorum.

50/128/89

Bir gün, Hamlet'in Wittenberg'de katıldığı tiyatro trupu Helsingør'a geldi. Saray halkı büyük salonda toplandı; gösterişli bir yer değildi burası, birkaç parça dekor ve arkaya asılmış büyük bir perde dışında bir şey yoktu. Ofelya, Hildebrand ve Rosamunde Kral'la Kraliçe'nin arka çaprazındaydı, iskemleler düzensiz yerleştirilmişti. Hamlet hararetli bir biçimde eski arkadaşlarıyla konuşuyordu.

50/128/90

Hamlet'te ne heyecan, ne heyecan! Galiba o da oynamak istedi ama vazgeçti. Uzun uzun nasıl oynamaları gerektiğini anlatıyor, büyük yönetmen. Arada babama da sataştı – babam üniversitede Julius Caesar'ı oynadığını anlattı, Hamlet de onunla dalga geçti. Hamlet'in sahneye ihtiyacı yok, gün boyunca aklına estiğinde deli rolü oynuyor, ona her yer sahne.

50/128/91

Hamlet ders vermeyi bitirince oyuncular perde arkasına, Hamlet seyircilerin tarafına geçti; Kraliçe onu çağırdı ama Hamlet Ofelya'nın yanına gidip ayaklarının dibine uzandı.

“Kucağınıza yatabilir miyim?”

“Hayır, efendim,” dedi Ofelya.

“Başımı koysam?”

“Olur, efendim.”

“Ülke meselelerini mi kastettim, ne düşünüyorsunuz?”

“Hiçbir şey.”

“İşte bir bakirenin bacaklarının arasında olması gereken,” dedi Hamlet.

50/128/92

Zekasını konuşturduğu zaman bile lafın yönünü ayarlayamıyor; şaka mı yapıyor, bilinçsizce mi konuşuyor, hakaret mi ediyor, anlaşılmıyor. Beni hamile bırakmış olabilecek adam bana bakire diye sesleniyor, yetmiyor, bana ahlak dersi veriyor. Sen kendine bak, asıl bakire sanılıp becerilmiş olan sensin – baban öldürüleli dört ay oldu, sen hala laf cambazlığı peşindesin.

50/128/93

Oyun öncesinde sessiz bir özet vardı: Kral ve Kraliçe geliyor; Kral uyuyunca Kraliçe gidiyor, bir adam gelip Kral’ın tacını alıyor, kulağına zehir döküp öldürüyor, kaçıyor; Kraliçe döndüğünde Kral’ın öldüğünü görüp perişan oluyor; tacı çalan adam gelip ona sarılıyor, hediyeler veriyor; Kraliçe başta uzak dursa da sonunda adamın aşkına karşılık veriyor.

50/128/94

Özet Kral’ı işkillendirdi ama Hamlet onu yatıştıınca oyun başladı. Kraliçe, Kral ölürse bir daha asla evlenmeyeceğini anlatıyor, Kral’sa zamanla unutacağını söylüyordu. Hamlet’in ne yapmaya çalıştığı belliydi. Sonunda olan oldu, Hamlet’in sakinleştirme çabaları sonuçsuz kaldı; Claudius da oyunu durdurdu ve bağıra çağıra, bir hışım gitti. Bundan sonrası çok tehlikeli Hamlet için.

50/128/95

Ofelya ve Rosamunde bahçede ufak bir gezinti yapıp saraya döndüğünde, avluda Guildenstern'le karşılaştı, çok mutsuz ve telaşlı görünüyordu. Onları gördüğünde dönüp saraya girecek gibi oldu ama yapamadı, olduğu yerde kalakaldı.

“Neyiniz var Rosencrantz?” dedi Rosamunde.

Yanına geldiler. Guildenstern bakışlarını Ofelya'dan ayırmıyordu.

“Babanız Kraliçe'yle konuşurken Hamlet kılıçla öldürdü onu,” dedi Ofelya'ya.

50/128/96

Bu kadar yalnızlığı, ele mi bu kadar genç bir insana yüklemek adil mi Tanrım? Bunca yıl annesiz yaşadıktan sonra şimdi de babasız mı yaşayacağım? Bu sarayda güveneceğim kimse yok, dünyada yapayalnızım, babamı çocuğumun baba adaylarından biri öldürdü, bu nasıl bir hikaye? İki erkeğin arasında kalarak seni gücendirdim, bu da cezam mı?

50/128/97

Ofelya, Hildebrand ve Rosamunde, Polonius'un öldürüldüğü odaya girip etrafı kolaçan etti ama Polonius'un cesedi orada değildi. Ofelya çılgınlık atarak konuşuyor, babasının cesedini kimin aldığını soruyor, Hamlet'e bela okuyordu. Odadan çıktılar, saray koridorlarında kıyı köşeye baka baka dolaştılar. Sonuç alamayınca sarayın dışına çıktılar, çevreyi taradılar, denize baktılar. Polonius hiçbir yerde yoktu.

50/128/98

Babamın cesedi ortadan kaybolunca Kral, Hamlet'i getirmesi için Guildenstern'ü görevlendirmiş, o da Hamlet alçağını bulup getirmiş. "Polonius'u solucanlar yiyor," demiş önce, sonra da demiş ki, "Kokusu çıkar, ana merdivenlerin orada burnunuz fark eder." Neyse, sonunda adamcağızın cesedi bulundu, cenaze töreni hazırlıkları başladı. Laertes'e de haber gönderilmiş. Öfkesini görmek için sabırsızlanıyorum.

50/128/99

Cenaze töreni oldukça sönüktü, hatta yakışıklandı. Polonius'u onurlandırmaktan çok bir an önce gömülmesi için tasarlanmış gibiydi. Ofelya perişan görünüyordu; katılan az sayıdaki insan- sa onu teselli etmek ya da acısını paylaşmak yerine dakikaları sayıyordu sanki. Polonius'un tabutu bayrağa sarılmamıştı, onu öven bir konuşma yapılmadı. Koca Polonius sıradan bir insan gibi gömüldü.

50/128/100

Babamın ölüsüne yoldan geçen yabancı muamelesi yaptılar, yangından kaçırırçasına gömdüler. Claudius'un ve Gertrude'un buna izin vermesini anlamıyorum – her gün yanlarında olan, kıt akıllarına kendince destek olmaya çalışan, hep iyi niyetli, hep kralını düşünen, devletin bekası için çalışan biriydi zavallı babam. Çok yazık. Ama yeter. Bana bu sarayda artık yer yok.

50/128/101

Ofelya yola babasının uşağı Ronaldo'yla çıktı. Yedi günlük yolculukları başarısız bir hırsızlık girişimi ve yine bir ayı saldırısı dışında olaysız geçti. Ayıların saldırdığı tam olarak söylenemezdi aslında – bir ayı ailesi, Ofelya ve Ronaldo'nun yaktığı ateşe geldi, onlara hiç dokunmadan çevrelerini sardılar. Baba ayı ateşi söndürdü, sonra da ormanda gözden kayboldular.

50/128/102

Johann'dan aylardır ses yok, kızayım mı endişeleneyim mi bilemiyorum. Gittiğimde onu başka bir kadınla evlenmiş bulmayacağım ne malum? Değilse bile benim gibi yersiz yurtsuz, ailesiz kalmış bir kadını, karnındaki bebekle kabul edecek mi, hayatına sokacak mı? Sokmazsa ne yapacağım, nereye gideceğim? Hayatta güvenilebileceğim bir tek Laertes kaldı, ona da güvenemem.

50/128/103

Wittenberg'e gece yarısı vardıklarında yorgun olmalarına rağmen Ofelya doğrudan Oberrecht'in dairesine gitti, kimse açmadı. Oradan rasathaneye çıktı, Ronaldo onu aşağıda bekliyordu. Rasathanede büyük bir şaşkınlık yaşayacaktı Ofelya – kapıyı açan Tyco'ydu.

“Ne işin var burada?” diye sordu Ofelya.

“Asıl senin ne işin var?” dedi Tyco, şaşkınlıktan çok işinin bölünmüş olmasının sabırsızlığıyla.

50/128/104

Takma burunlu Tyco'yu görünce Wittenberg'deki eski günlerim anlık bir geçit yaptı gözlerimin önünde – birahanelerde sürekli bira içişimiz, gülüp eğlenişimiz, Tyco'yla düellomuz. Gözlerindeki nefreti saklamaya bile çalışmadı beni görünce – belli ki o da aynı sahneleri izliyordu bana bakarken. Bir uğursuzluk bekliyordum, Tyco'yu rasathanede çalışırken görünce, “Biliyordum,” dedim, oysa hiçbir şey bilmiyordum.

50/128/105

“Johann nerede?”

“Öldü.”

“Ne? Nasıl?” diye sordu Ofelya, duvara yaslanarak.

“Bir kazada. Üniversite onun yerine beni atadı,” dedi Tyco, kapıyı kapatmaya davranarak.

Ofelya bir anda Tyco'nun üzerine atladı. Gürültüyü duyan Ronaldo merdivenlerden koşarak tırmanıp Ofelya'yı çekti, zar zor rasathaneden çıkarmayı başardı, bir birahaneye soktu.

“Tyco öldürdü,” diye sayıklayıp duruyordu Ofelya.

50/128/106

Johann'ı Tyco öldürdü; onu görür görmez anladım. Oracıkta gebertmeliydim iti. Ronaldo'nun beni soktuğu anda dağıldım. Bunu hak etmiyordum, Johann da etmiyordu. Hayat benimle alay ediyor, Tanrım beni aşılması imkansız engellerle imtihan ediyor. Bıktım, gücüm tükendi. Helsingør'da kalamayacağım kesin, bir bebeğim olacak, onu nerede yetiştireceğim, ne yapacağım? Bir yol bulmam lazım.

50/128/107

Ertesi sabah dönüş yoluna koyuldular. Mola verdiklerinde Ofelya tek kelime etmiyor, bir lokmayı bile zor yutuyordu. Rengi solmuş, çehresi sertleşmişti. Brandenburg'dan çıktıkları gün bitmek bilmez bir fırtınaya yakalandılar ovanın ortasında. Ofelya o fırtınada hastalandı, atının üzerinde zor durur oldu, sonunda Orlando'nun arkasına binmesi gerekti. Saraya geldiklerinde bir hafta yataktan çıkamadı.

50/128/108

Hasta yattığım günler boyunca Johann'ı sayıklamışım. Bir gece Rosamunde yanı başımda uyurken uyanıverdim, her şey berraktı ve odada annemin hayaleti vardı. Son gördüğümünden bile gençti. Çocuğumun Johann'dan değil, Hamlet'ten olduğunu söyledi. Konuşmamıza uyanan Rosemunde annemi göremedi, uykumda konuşuyorum sandı. Kararımı verdim – Hamlet'in çocuğunu düşürecekim ve Pisa'ya, Galilei'nin asistanı olmaya gideceğim.

50/128/109

Hildebrand ve Rosamunde, Ofelya'nın odasında idi. Kapı çalındı; gelen Ronaldo'ydu, hanımına veda edecekti – Polonius ölünce başka bir göreve verilmişti.

Ronaldo gittikten sonra Hildebrand, Hamlet'in İngiltere'ye gönderilişi hakkında duyduklarını anlatmaya devam etti.

“Rosencrantz ve Guildenstern, Hamlet'i ölümüne götürmeye nasıl kabul etmiş?” diye sordu Ofelya.

“Onlar bilmiyormuş,” dedi Hildebrand.

“Bence biliyorlardı,” dedi Rosamunde.

50/128/110

Claudius, Hamlet'ten kesin olarak kurtulmak için İngiltere Kralı'na mühürlü bir mektup yazmış, "Bu mektubu getireni hemen öldürtün," diye. Hamlet gerçekten ölecekse çocuğu düşürmeye-bilirim, dedim kendi kendime, çocuk Hamlet'ten olsa bile bunu unutabilirim, kızımla aramıza öyle bir hayvanın girmesine izin veremem, çabuk öğrensin diye onunla İtalyanca konuşurum. Biraz zaman kazanmam lazım.

50/128/111

Gertrude, Claudius ve Horatio konuşurken Ofelya belirdi, ayağına taş bağlayarak suya atlayan bir adam hakkında şarkı söylemeye koyuldu. Sonra "Ne olduğumuzu biliyoruz, ne olacağımızdansa haberimiz yok," dedi, evlenme vaadiyle bir kızla birlikte olan, sonra gidiveren bir adam hakkında yeni bir şarkıya başladı.

"Bu deliliğin sebebi Hamlet, çok aşık," dedi Claudius.

50/128/112

İntikam tatlı bir şarap! Varlığımı intikam tanrısına adamak istiyorum – öncelikle Hamlet'ten intikamımı alacağım, sonra Gertrude'dan, Claudius'tan, bu sarayın tüm soytarılardan ve rezillerinden. Beni Wittenberg'de yaşatmayan bu hayatı lime lime edeceğim, sopayla havalandıra havalandıra dövüp yumuşacık bir yorgan yapacağım. Bazıları benden mahrum kaldığı için kahrolacak, diğerleriyse beni tanımış olmanın acısıyla yaşayacak.

50/128/113

Ofelya yatağında, ellerini iyice belirginleşmeye başlamış göbeğinde kavuşturmuş oturuyordu, dalıp gitmişti. Pencereden sızan uğultu onu kendine getirdi –büyük bir kalabalık saraya yaklaşıyordu, önünde tek bir atlı vardı, saray muhafızları çekme köprüyü yarı yarıya kaldırdı. Atlı Hamlet’ti; köprünün başına kadar geldi, kalabalığı el işaretiyle durdurdu, yeniden indirilen köprüden geçip saraya girdi.

50/128/114

Demek ölmemiş. Geliş biçimine bakılırsa Hamlet, Claudius’la itişecek gibi, acaba herhangi bir şey yapmayı becerebilecek mi? İç avluya girdiğinde yukarı bakıp bana el salladı. Onu öğürmeden hatırlayacağım bir gün gelecek mi? Neyse, benim derdim değil Hamlet. Kronborg Şatosu’na dönmüş olması benim için bazı şeylerin görünür hale gelmesi demek, o kadar.

50/128/115

Ofelya’yla Rosamunde, yağan yağmura aldırmaksızın sarayın batısındaki kırık alanda şarkılar söyleyerek dolaşıyordu. Ofelya omzuna çaprazlama bir kese geçirmişti, eğilip eğilip ufak bir bıçakla bazı bitkileri kesiyor, kesesine koyuyordu.

“Emin misin?” diye sordu Rosamunde, sessizce yan yana yürürlerken. Ofelya durdu, Rosamunde’ye baktı, sonra ona sıkıca sarıldı.

“Hadi dönelim,” dedi, “Zatürre olacaksın.”

50/128/116

Rosamunde'ye Pisa planımı anlattım ama Hildebrand'a söz etmedim şimdilik – bazen çenesi düşüyor, Gertrude'un ve diğerlerinin kulağına gitsin istemiyorum. Deli rolüne devam – bu açıdan Hamlet'in oyunculuğundan ilham aldığımı itiraf etmem gerek. Gertrude hem halime acıyacak hem de biricik şaşkın oğlundan uzak tutmak isteyecek beni; deliliğime ikna olursa beni Pisa'ya kendisi gönderir.

50/128/117

“Claudius köpeği babamı öldürtmüŖ!” diye haykırdı Laertes, Hamlet'ten üç gün sonra Helsingør'a dönüp Ofelya'nın odasına girer girmez.

“Hoş geldin. Paris nasıldı?” diye sordu Ofelya.

Laertes'in ağzı açık kaldı.

“Sen gerçekten delirdin galiba,” dedi.

Ofelya ona Polonius'un nasıl öldüğünü, Claudius'un Hamlet'e ne yaptığını, Hamlet'in nasıl döndüğünü, sonra da Pisa'ya yerleşeceğini anlattı.

50/128/118

Laertes'i hiç iyi görmedim. Hiddetini anlıyorum, tasvip de ediyorum, çok paylaşamasam da – babamı öldürdüğü için Hamlet'e duyduğum nefret geçti, annemin hayaletinin bu konuda bir şey dememiş olması da etkiledi beni herhalde. Ama Laertes bu işin peşini bırakmayacak, belli. Bunun sonunun iyi olma ihtimali yok.

Pisa meselesini hiç ciddiye almadı Laertes.

50/128/119

Laertes Kral'la Kraliçe'nin huzuruna çıkmış, babasının hesabını sorarken Ofelya geldi. Gözleri deli deli bakıyordu, hareketleri tuhaftı. Laertes, Polonius'un ölümünün onu delirttiğini söyledi. Ofelya birden çiçek adları saymaya başladı, "Sedefotu benim payım, pazar günlerinin lütfudur, farklı kullanmak gerekir," dedi. Ardından babasının ölümü hakkında bir şarkı söyleye söyleye çıktı. Herkes arkasından bakıyordu.

50/128/120

Gertrude'un gözündeki acıma ve korkuyu gördüm şarkımı söylerken; herhalde büyük kısmı Laertes'in gelişi ve Claudius için oluşturduğu tehdit nedeniyleydi, ama azımsanmayacak bir kısmının benden kaynaklandığına hiç şüphem yok. Laertes ortalığı karıştırmazsa Gertrude beni destekler. İş, deliyi oynarken Pisa planını ikna edici bir şekilde anlatmaya kaldı. Onu da Hamlet'in usulüyle hallederim.

50/128/121

Ofelya odasında kurumuş sedefotlarının saplarını ayıklıyor, Rosamunde ve Hildebrand'la sohbet ediyordu. Claudius'un, Hamlet'in, Laertes'in ne işler karıştırdığını konuşuyorlardı.

"Bu fazla süremez," dedi Hildebrand, "Claudius Hamlet'i öldürtmeye çalıştı, Hamlet de bunu biliyor."

"Laertes'le düello yapacakmış diye duydum," dedi Rosamunde.

"Büyük tuzak," dedi Ofelya, "Claudius ikisini birbirine kırıp ikisinden de kurtulmak istiyor."

50/128/122

Laertes'i uyarmalıyım, ne de olsa abim, ama dinler mi bilemiyorum. Hamlet'e çok bilenmiş. Onun gibi de değildir, ikircikte kalmaz, gider öldürür. Öyle bir durumda Claudius seyirci kalmaz, kendi sarayında yeğeni öldürülmüş olacak, cezasını seve seve kesmek zorunda kalır. Ufacık sarayda yaşanan entrikalara bak. Buradan kaçamazsam hayat bana gerçekten zindan olacak.

50/128/123

Ofelya şöminede kaydattığı suyu maşrapaya döktü, sedefotunu içine bolca katıp karıştırmaya başladı. Hildebrand'la Rosamunde, Hamlet'in düellodan sağ çıkarsa Claudius'u da öldürmek zorunda kalacağını, yoksa canından olacağını konuşuyordu kendi aralarında. Ofelya sedefotu çayını içip bir bardak daha koydu. Huzurluydu.

“Bir şey hissediyor musun?” diye sordu Rosamunde.

“Çok iyi hissediyorum,” dedi Ofelya.

50/128/124

Tanrım, bu yaptığım gücüne gidiyorsa beni affet. Neden yaptığımı, neden yapmak zorunda olduğumu biliyorsun. Yemin ediyorum, Pisa'da kendi ayaklarım üzerinde durmayı başardım başarmaz yetimhanedeki çocuklar için bağış yapacağım. Tek seferlik de değil. Gertrude'un desteğini alırsam da gideceğim. Tanrım, Laertes'i koru; annemi babamı korumadın, sorguluyor değilim, ama abimin canını başıyla, yalvarıyorum.

50/128/125

Ofelya kendisine üçüncü bardağı doldurmuş içerken karnına bir ağrı girdi, yüzü buruştu.

“Gel gözümün nuru, yat artık, başlıyor galiba,” dedi Rosamunde.

“Kaç bardak içtin sen bundan?” diye sordu Hildebrand.

“Bu üçüncü,” dedi Ofelya, “Güzelmış tadı.”

Hildebrand Rosamunde’ye baktı, “Güzeldir tabii,” dedi, “O kadar içmene gerek yoktu aslında. Hızlı gidecek herhalde.”

50/128/126

“Da pacem domine”. Huzur ver Tanrım. Huzurumu kendim bozdum, doğrudur, yeni bir huzur seviyesine erişebilmek için yaptım bunu. Dün gece üç gezegen sıraya dizilmişti, senden bir işaret olarak gördüm Tanrım, içim şevkle doldu, yeni hayatım için bana bir yön sunuyormuşsun gibi geldi, yanımda olduğunu hissettim. Ah, ne benzersiz bir duygu!

50/128/127

Ofelya’nın bacaklarından sızan kan bir anda durdurulamaz bir kanamaya dönüştü. Hildebrand’la Rosamunde bez ve sıcak su getirmeye, saray hekimini çağırmaya gitti. Döndüklerinde Ofelya bembeyazdı; yatak da kan gölüne dönmüştü.

“Kimse bilmesin,” dedi Ofelya. “Yatağımda kanayarak ölüyorum. Pırıl pırıl bir göle düştüm, şarkılar söyleyerek ölüyorum.”

Rosamunde’yle Hildebrand ağlıyor, hekim yere bakıyordu.

Yatağında kanayarak ölmüyorum. Sedefotu niye bana bu kal-
leşliği yaptı? Çok mu içtim? Hamlet'in her şeyini geri vermiş
miydim? Anne, beni duyuyor musun? Yanına geliyorum. Ba-
bam orada mı? Belki de yıldızları daha yakından göreceğim
böylece. Johann beni özlemiş midir? Karnım kopuyor vücū-
dumdan. Hafifliyorum. Bu dünya bana olmadı; yıldızlardan
geldim, yıldızlara dönüyorum.

